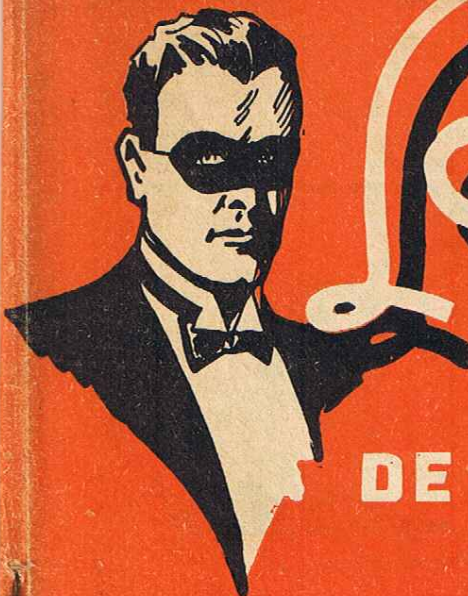

NIEUWE AVONTUREN

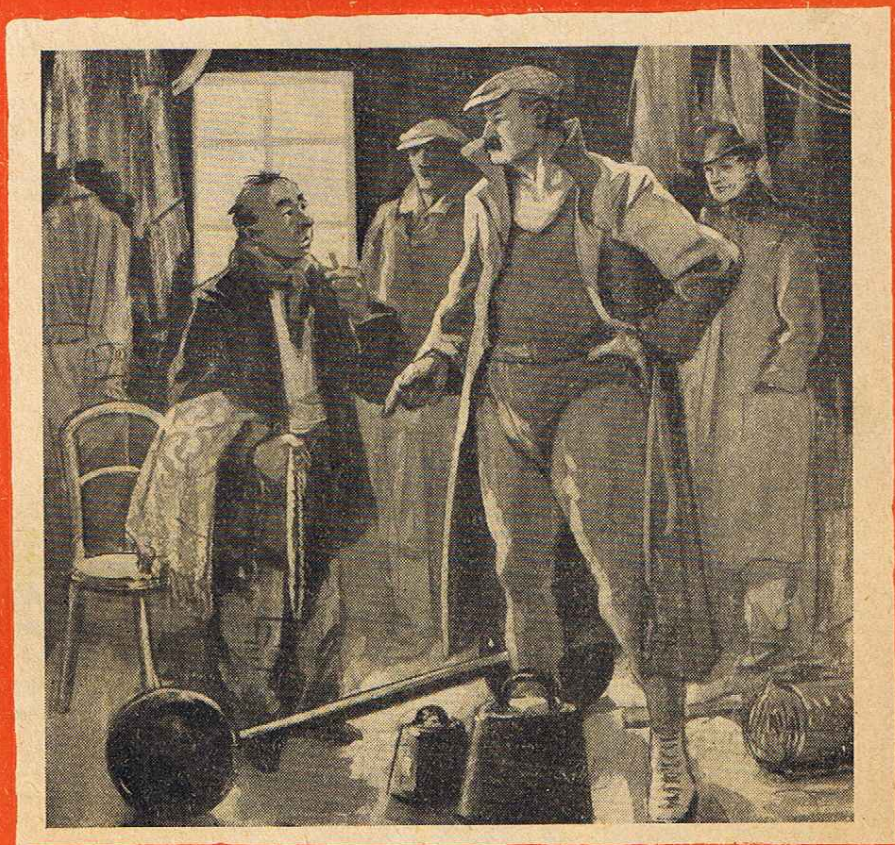
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Trio Desmond

Nr 2091

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Trio Desmond

HOOFDSTUK I.

DE AUTOBANDIETEN

't Was omstreeks half drie in de middag en de grote boulevards te Parijs boden een levendig schouwspel op die heerlijke vroegzomerdag.

Op de brede, door het gebruik glimmend geworden rijweg was een onophoudelijk komen en gaan van auto's van allerlei aard, fraaie limousines, vrachtwagens, snelle sportcars, geweldige autobussen, rijtuigen, taxis en fietsen, en de verkeersagenten hadden soms vrij wat moeite, die chaos van voertuigen in het goede spoor te houden.

Op de trottoirs verdrong zich een

dichte menigte, blijde gestemd, nu het weder, na een tijdperk van guurheid en regen, eensklaps geheel was omgeslagen.

De één was lang, gespierd, breed van schouders en slank van middel, met een scherp getekend gelaat, doordringende grijze ogen, een licht gebogen neus en even aan de slapen grijzend haar.

Hij droeg een lichtgrijs sportcostuum dat zijn krachtige gestalte voordelig deed uitkomen.

Zijn metgezel had een rond en blozend gelaat met zachte trekken en heldere blauwe ogen die aan zijn gezicht een

bijna jongensachtige uitdrukking gaven.

Hij was vrij wat kleiner dan de andere, oudere man, maar ook zijn lichaam legde getuigenis af van een leven van sport en oefeningen in de buitenlucht.

De beide vreemdelingen waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand.

Charles Brand was de eerste die sprak over het onderwerp, dat hem zozeer ter harte ging.

— Nu zou ik eigenlijk wel eens willen weten, Edward, wat ons nog hier terughoud, nu die vervloekte Dr Cox toch weer ontkomen is, en de kans wel zeer gering mag heten, dat wij zijn arrestatie bijwonen! begon hij, de blauwe ogen op het gelaat van zijn vriend vestigende.

— Heel eenvoudig, Charles! antwoordde Raffles, je zegt zelf, dat de kans gering is maar hoe klein zij ook moge zijn, ik wil eerst nog eens afwachten of de Parijse politie er wellicht in slaagt, mijn doodsvijand, den leider van het dievengenootschap van de Gouden Sleutel, te vatten!

— Ik zeg je, dat het vruchteloos wachten zal zijn! hield Brand vol. Cox heeft te Parijs minstens evenveel vrienden als te Londen, en hoe die hem helpen, dat hebben wij kunnen zien, nog hedenochtend, toen het nodig was een afgelegen huis, waar een paar dozijn zijner vrienden zich hadden verschanst, met behulp van tanks en een vliegma-chine aan te vallen! (*)

Ter hoogte ongeveer van de Rue du Faubourg Montmartre, wandelden twee heren, die blijkens hun kleding en uiterlijk vreemdelingen, en wel zonen Albions waren.

Acht dagen geleden ongeveer was John Raffles, de lang gezochte vijand van Scotland Yard, naar Parijs geko-

men, om zich daar meester te maken van een groot bedrag aan geld en een verzameling juwelen, die toebehoorden aan een door speculatie en minderwaardige praktijken schatrijk geworden stadgenoot.

Dat was hem ook gelukt, maar bij die gelegenheid had hij Dr. Cox teruggezien, die het eveneens op die juwelen bleek te hebben voorzien!

Reeds ettelijke malen hadden de twee mannen tegenover elkander gestaan, bezielde met de wens, elkander van het leven te beroven, want zij wisten maar al te goed, dat één van beiden te veel was op deze wereld.

Tot dusverre waren zij er evenwel slechts in geslaagd, elkander enige verwondingen toe te brengen, die er niet toe bijdroegen, de gevoelens jegens elkander te verzachten.

Hier te Parijs was Raffles er achter gekomen, dat Cox zich ophield in een afgelegen huis in de voorstad Pantin, waar Cox was opgenomen door een vriend, die daar woonde, nadat hij gewond was bij een poging van de politie hem te vatten in het hotel, waar de man van de juwelen eveneens zijn intrek had genomen, op aanwijzing van Raffles.

Deze zelf had de bandiet aangeschoten en hij had zo lang naar hem gezocht tot hij eindelijk een spoor van hem had gevonden.

Dat was op een zeer eigenaardige wijze in zijn werk gegaan.

Raffles had namelijk gezien, dat Cox bij zijn ontvluchting uit het hotel, werd opgewacht door een auto, waarvan de lampen zeer dicht bij elkaar stonden, hetgeen met name bij sommige wagens van het merk Lancia het geval is.

De daarop volgende dag had er een brutale bankroof in de Rue Demours plaats, waarvan twee jonge bankbeambten het slachtoffer werden en waarbij de bandieten gebruik hadden gemaakt van een auto, waarvan de chauffeur gewond kon worden gevat, terwijl de an-

*) Zie voor dit avontuur No 2090 van deze serie.

deren in de auto met de buit ontkwamen.

Die auto was een Lancia!

Raffles maakte hieruit de nodige gevolgtrekkingen en dadelijk begaf hij zich, onder het mom van een particulier detective uit Londen, die naar Parijs was gekomen om daar Dr. Cox te zoeken, naar de meester van de gearresteerde chauffeur, Graaf Bilancourt.

En in de kamer van de misdadige chauffeur vond Raffles een aantal papieren, behendig verstopt en in geheim-schrift vervat, waaruit duidelijk de samenhang bleek van de gepleegde misdaad niet alleen, maar waarin ook de plek werd aangeduid waar Cox zich schuil hield.

Dat was een eenzaam gelegen huis in de voorstad Pantin.

Maar een medeplichtige van de chauffeur, bediende in het huis van Graaf Bilancourt, was er op het laatste ogenblik in geslaagd, de schurken te waarschuwen, en er was een volkomen beleg van het huis nodig, waarbij aan beide zijden doden en gewonden vielen, om de bandieten te overmeesteren.

Maar Cox had zich weten te redden!

Gebruik makend van de omstandigheid, dat een edelmoedig geneesheer hem kwam bezoeken, overviel hij de grijsaard, nam zijn plaats in en reed weg met de auto, die de dokter naar het belegerde huis gebracht had.

Wel werden alle autobandieten en hun medeplichtigen gedood, gewond of gevangen genomen, maar de man, waar het Raffles om ging, was weer ontkomen!

Dit alles was diezelfde ochtend voorgevallen en reeds hadden de middagedities lange verhalen over het voorgevallene gebracht, die gretig gelezen werden.

Men bracht hulde aan de twee Engelse detectives en hun reusachtige helper en betreurde het, dat zij zo eensklaps verdwenen waren, zodra het huis, waar de bandieten zich hadden verschanst, was ingenomen.

Gedurende enige tijd liepen de beide vrienden zwijgend naast elkaar voort.

Toen begon Brand weer:

— Hoe lang denk je hier dan nog te blijven?

— Geef je mij een week? vroeg Raffles glimlachend.

— Goed! Een week dan! Maar wij hebben veel te doen in Engeland, vergeet dat niet! Je hebt beloofd persoonlijk aanwezig te zijn bij de inwijding van het Tehuis voor Oorlogsinvaliden, dat op jouw kosten in het Noorden van Schotland is gebouwd. Ook mag je niet ontbreken op het feest van de eerste steenlegging van het kinderziekenhuis, dat je hebt laten oprichten in Houndsditch, te Londen. Het zou opzien baren, als je daarbij wegbleef!

— In 's hemelsnaam dan maar! zei Raffles zuchtend. Maar die week moet ik hebben! Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat die ellendeling van een Cox ons een streek heeft gespeeld, die hem misschien voor goed buiten het bereik van de politie heeft gebracht!

— O, nu ben je te pessimistisch, Edward! riep Brand uit. Die man schijnt niet te kunnen leven, als hij geen misdaden bedrijft! Bedenk eens, dat hij, ofschoon hem in Engeland stellig de doodstraf wacht, als zij hem te pakken krijgen, niet gearzeld heeft een poging te doen, die juwelen van Turner in zijn bezit te krijgen. Neen, ik ben er van overtuigd, dat hij, zodra hij geheel en al van zijn wonden genezen is, dadelijk weer aan de slag zal gaan en als hij niet zeer voorzichtig is, dan kan hem dat het leven kosten! Zou Cox weten, dat je hier bent?

— Zeker weet hij het natuurlijk niet!

— Het zou onze positie verzwakken, als hij het wist of vermoedde!

— Best mogelijk, maar dat zal mij toch niet beletten, hier een week te blijven en de kat uit de boom te kijken?

En met die woorden werd het gesprek, tenminste over dit onderwerp, beëindigd.

De twee vrienden wandelden nog enige tijd rond en riepen op de Boulevard de la Violette een auto aan, die hen in een half uur naar hun hotel aan de Champs Elysées bracht, waar zij Henderson, de trouwe chauffeur, bezig vonden met het schoonmaken van de auto, zoals zij trouwens niet anders verwacht hadden, want de reus beschouwde de auto's van Zijn Lordschap Aberdeen als zijn kinderen.

Met enige spanning zagen de vrienden

de avondbladen tegemoet, maar deze bevatten niets anders dan een breedvoerig relaas over het beleg van het huis der autobandieten, sommige met veel illustratiën, zoals dit in Frankrijk de gewoonte is, maar Raffles en Charles Brand kenden daarvan alle bijzonderheden, want zij hadden er immers een hoofdrol bij vervuld!

Van Cox geen woord; hij was verdwenen, alsof hij door de grond was gezonken!

HOOFDSTUK II.

DE PAPIEREN VAN DE CHAUFFEUR

De ochtendbladen van de volgende ochtend bevatten nadere bijzonderheden van de strijd om het huis te Pantin, maar nog altijd geen woord over Cox, of het moest dan zijn de mededeling dat de politie zijn spoor volkomen bijster was.

Het bleek uit de verklaring van de chauffeur van de geneesheer, wiens plaats de schurk had ingenomen, dat Cox dicht bij het gasthuis, waarheen hij had moeten gaan, was uitgestapt en de chauffeur had toegeroepen, dat hij op hem moest wachten.

De chauffeur had ook inderdaad een vol uur gewacht, maar toen was hij naar zijn garage teruggedreden, daar hij meende, dat zijn meester, of wie hij daarvoor aanzag, van plan veranderd was.

In dat ene uur had Dr. Cox natuurlijk volop de tijd gehad zich uit de voeten te maken; het mocht zelfs twijfelachtig heten of hij nog wel te Parijs zou zijn!

Misschien had een zijner vrienden in de Franse hoofdstad hem aan een snelle auto geholpen, die hem tot dicht bij de Belgische grens zou brengen.

Dr. Cox beschikte over een groot aantal vermommingen en men zou aan de grens wel zeer goed uit de ogen moeten kijken om de sluwe misdadiger te herkennen en te kunnen arresteren!

Brand had het bericht in de bladen op zachte toon aan Raffles voorgelezen, toen de beide vrienden in de conversatiezaal van het hotel Du Trocadero waren gezeten, en voegde er nu meesmuilend aan toe:

— Denk je dat je aan die ene week genoeg zult hebben?

— Misschien niet, misschien ook wel, Charles! antwoordde Raffles kalm, de wegen van het toeval zijn vaak ondoorgrondelijk en het is al eens meer voorgekomen dat het ons te hulp kwam, juist toen we alle hoop hadden opgegeven.

Toch zouden de volgende dagen Brand blijkbaar in het gelijk stellen, want de meester, zo luidde de naam van de leider van het grote misdadigersgenootschap, was en bleef onvindbaar.

Aan de ijver van de Franse politie lag het niet, want zij stelde alles in het werk om de Engelse misdadiger in handen

te krijgen, die zeer waarschijnlijk een groot aandeel had gehad in de brutale bankroof in de Rue Demours, hoewel de gearresteerde bandieten met geen woord van zijn medeplichtigheid repten. Zij verklaarden eenvoudig, de naam van Dr. Cox nimmer te hebben gehoord.

Het was maar al te duidelijk, dat de vreselijke discipline, welke onder de leden van het Genootschap van de Gouden Sleutel te Londen heerste, ook te Parijs werd gevonden; desnoods zouden de schurken liever de guillotine trotseren en het hoofd onder de valbijl leggen dan verraad jegens de aanvoerder te plegen.

Met onverflauwde ijver doorzocht de politie de beruchtste wijken van Parijs, in Beneville zowel als in La Vilette, Montrouge zo goed als in Malakoff, maar zonder enig spoor van de gevreesde bende-aanvoerder te ontdekken.

Uit Londen waren nog enige beambten van Scotland Yard gekomen, die aan de jacht gingen deelnemen, maar ook zij waren niet gelukkiger.

Het spreekt vanzelf, dat deze heren zich met verwondering afvroegen, wie toch wel die particuliere detectives hadden kunnen zijn, aan wier optreden het, te danken was geweest, dat een zo groot aantal hoogst gevaarlijke bankrovers onschadelijk hadden kunnen worden gemaakt.

Men noemde hun toen op het hoofdbureau van politie de namen van de twee Londense speurders, maar daardoor werden zij niet veel wijzer, want die hadden zij nimmer gehoord.

Dit alles vonden Raffles en Brand vermeld in de grote boulevard-bladen, die in deze tijd van het jaar maar al te verheugd waren, hun kolommen op deze wijze te kunnen vullen.

Op de vierde dag meende Brand, dat hij het pleit reeds gewonnen had en dat Raffles Parijs zou verlaten, nog vóór de gestelde termijn verlopen was, en zonder zich opnieuw in gevaarlijke avonturen te storten.

Maar de jonge man zou zich dienaangaande vergissen!

Het was omstreeks half negen in de avond en de beide vrienden hadden juist hun diner in het Café Anglais geëindigd, en zaten nu op het terras rustig hun sigaret te roken en van de prachtige avond te genieten, toen Raffles plotseeling met de vlakke hand op het marmereen blad van het tafeltje sloeg, zodat de juist passerende kellner van schrik omviel en riep uit:

— Ik zal een ander beroep moeten kiezen, Charles, ik word kind!

— Vanwaar die zelfbeschuldiging, Edward? vroeg Brand verwonderd. Wat is er aan de hand?

— Wat er is? Wel, ik heb helemaal vergeten dat ik nog altijd de papieren van Dujardin, de chauffeur van Graaf Bilancourt in mijn bezit heb!

— Nu, en wat zou dat? vroeg Brand tamelijk benepen, want zijn voor gevoel zegde hem dat die papieren heel wat opschudding teweeg zouden brengen.

— Kom, kom, heb je al even weinig hersens als ik? riep Raffles ongeduldig uit. In die papieren, ofschoon ze in geheimschrift vervat waren, heb ik het toch uit kunnen vinden, staat onder meer de plek vermeld, waar de leden van een der grootste benden van Parijs, die van de « Zilveren Dolk » bijeen plegen te komen?

— Waar is dat ergens?

— Ergens onder de grond van Parijs, mijn waarde! De Parijse catacomben zijn oorspronkelijk steengroeven geweest, die reeds in de tijd der Romeinen kalksteen opleverden als bouw materiaal en die zich onder een groot gedeelte van de stad uitstrekken. Hier, onder onze voeten, strekt zich als het ware een tweede stad uit, zeer groot, een Stad der Doden!

— Der doden? herhaalde Brand verwonderd en ook een weinig verschrikt.

— Ja zeker! Sedert het jaar 1768 werden er de gebeenten van allen, die

op gesloten kerkhoven begraven werden, telkens wanneer er daar plaats moest gemaakt worden, in de onderaardse gangen dier steengroeve gebracht, en tijdens de grote Franse revolutie werden ook de lijken van terechtgestelden en overledenen, zonder meer, in de catacomben geworpen; de doodgravers hadden er het bijltje bij neergelegd, want zij konden het werk niet meer af!

— En dus lagen daar beneden, in die stad van holen en gangen, sedert al die jaren die verschrikkelijke overblijfselen ruw op hopen geworpen? vroeg Brand.

— Neen, sedert het jaar 1810 zijn al die beenderen en schedels geordend en aan de wanden vastgemaakt en bovendien zijn er hele kapellen uit die doden opgebouwd, maar elders zijn deze gangen door het Departement voor de Watervoorziening dankbaar benut, om er waterleidingsbuizen doorheen te leggen, en door het Reinigingswezen om er het rioolwater door af te voeren! Maar al die groeven en gangen staan met elkander in verbinding en er zijn maar weinig Parijzenaars, die er zich op kunnen beroemen, er de weg te weten, en die Parijzenaars behoren, helaas, niet tot de elite!

— Maar waar ergens komen die bandieten dan bijeen?

— Er moet een ingang zijn dicht bij de Porte de Bagnolet, in de wijk van Charonne en op een paar kilometer afstand van het beroemde kerkhof Père Lachaise.

Brand keek Raffles geruime tijd zwiingend aan en hernam toen, ofschoon hij het antwoord zeer goed wist:

— Wat hebben wij daar nu eigenlijk aan?

— Wat een vraag! Natuurlijk zullen wij dadelijk onderzoeken, hoe het staat met die ondergrondse vergaderzaal!

— Loop eenvoudig naar de politie en stel haar op de hoogte! gaf Brand te kennen.

— Hoor eens, mijn waarde, voor zover ik weet, heb ik je nooit terug ge-

houden, als je een hartewens wilde vervullen, zei Raffles koeltjes. Als je James dan maar bij me laat, want het zal misschien nog wel warm toegaan!

Brand werd vuurrood en plotseling greep hij de hand van zijn vriend en zei op gedempte toon:

— Je weet immers wel, dat ik je niet in ernst in de steek zou laten, als je dan met geweld je hoofd in de muil van de leeuw wilt steken. Ik blijf!

— Ik had het immers niet anders verwacht, Charles! kwam Raffles. Zeker, het zal geen kinderwerk zijn, maar met een weinig stoutmoedigheid en vooral met list komt men ver. Heb je lust nog hedenavond eens in die buurt te gaan rondkijken?

— Met genoegen! dat levert tenminste geen rechtstreeks gevaar op! antwoordde Brand lachend.

— Wacht hier dan even, dan zal ik James met de auto laten komen, want het is een lange tocht!

Hij stond op, ging het café binnen, trad de telefooncel in en stelde zich in verbinding met Henderson, die in het hotel Du Trocadero op hun terugkomst wachtte.

Omstreeks tien minuten later kwam er een fraaie, snelle toerwagen aanrijden en achter het stuurwiel zat het onderwerp van het korte gesprek, James Henderson, een kerel als een boom, met een nek als een stier en schouders als een Hercules.

Hij was gekleed in een eenvoudige groene livrei.

Raffles en Brand hadden reeds afge-rekend en stapten nu op de auto toe.

— De wagen ziet er keurig uit, James, zei Brand met een onmerkbaar knipoogje naar Raffles.

— Het doet mij genoegen, dat U er zo over denkt, Mijnheer Brand! Waarheen zal de reis gaan, graaf? zo wendde hij zich tot Raffles, die te Parijs graaf Gresham voor hem was.

— Denk je de weg naar het kerkhof van Père Lachaise te kunnen vinden, James ?

— Niets gemakkelijker, graaf ! Ik heb niets te doen dan rechthout te rijden, alle Boulevards af, de Place des Republiques over, langs de Avenue van die naam, dan rijd ik recht op het kerkhof aan.

— Juist James, breng er ons dan maar spoedig heen, neen, je behoeft niet zo zonderling te kijken, wij denken er niet te blijven ! Zodra wij er zijn, zal ik je wel zeggen waar wij verder heen gaan.

De twee vrienden stapten in en de auto zette zich in beweging en volgde de grote Boulevards, die nog vol drukte en leven waren, ofschoon de weinige schouwburgen die nog speelden, reeds lange tijd aan waren.

Een half uur later hield de auto stil op de hoek van de Avenue Gambetta en van de Boulevard de Menilmontant, vlak voor een der zij-ingangen van het kerkhof.

Raffles en Brand namen nu op de voorbank plaats, terwijl Henderson naar het binnenste van de auto verhuisde.

Raffles bracht de wagen weer in beweging en reed de Avenue Gambetta verder af.

— Wij rijden hier nu in een gedeelte van Parijs, Charles, hetwelk bijzonder rijk moet zijn geweest, en het trouwens nog is, aan onderaardse gangen, waarvan ik je zoeven sprak ! Zij vormen een doolhof, waarin een vreemdeling zich niet, zonder groot gevaar, kan wagen !

— Maar daar valt mij in, Edward, dat wij niet veel hebben aan de mededeling in de papieren van Dujardin, als wij niet zeer nauwkeurig weten, waar zich de ingang van die catacomben bevindt.

— Daar zullen wij wel achter komen !

— Laten wij dat eens aannemen, Edward ! Geloof je dan dat Cox zich daarheen zal begeven ? Wat heeft hij er eigenlijk te maken ?

— Wel, ik wil juist zien of hij er wel is ! gaf Raffles ten antwoord. Mijn onderzoek heeft geen ander doel ! Wie weet of hij daar geen toevluchtsoord heeft gezocht, waar men hem zeker niet zo gauw zal ontdekken !

De auto reed intussen snel voort en had nu de kaarsrechte Rue Belgrand bereikt, die recht op de Porte de Bagnolet aanloopt.

— Hier moet het ergens zijn, maar waar ? mompelde Raffles half voor zich heen.

Eensklaps werd zijn aandacht getrokken door een hel schijnsel in de verte, recht voor zich uit.

— Wat is dat daar toch ? kwam Brand nieuwsgierig. Een brand ?

— Neen, daarvoor is het schijnsel veel te fel. Wij zullen het wel aanstonds zien.

De tocht werd voortgezet en enige minuten later reed de auto door de Porte de Bagnolet, en de Rue de Paris op, en plotseling bevonden ze zich te midden van een opgewekte, zingende menigte en werd hen de betekenis van het heldere schijnsel hun duidelijk ; in de voorstad Bagnolet was het kermis !

HOOFDSTUK III.

DE KERMIS VAN BAGNOLET

Ter weerszijden van de brede Rue de Paris waren een groot aantal kraampjes neergezet, waar men allerhande snuisterijen kon kopen, en waar men voor een frank op poppen kon

schieten of met een houten bal borden en ander aardewerk mocht stuksnijten, of waar men kon vissen naar lootjes, of op andere wijze zijn geluk beproeven.

Op een ruim, onbebouwd terrein verhieven zich de grote tenten.

Het was er zeer druk en een groot aantal Parijzenaars waren hierheen getogen.

Er hing een doordringende geur van wafelen en poffertjes, afkomstig uit de vele kramen, welke men overal aantrof.

Raffles reed hier enige tijd rond om het levendige gedoe gade te slaan en keerde toen weer terug.

't Was omstreeks elf uur in de avond, toen hij de Porte de Bagnolet weer passeerde, waar de douanen thans de auto vluchtig inspecteerden.

Zodra zij weer bij het kerkhof waren aangekomen, liet Raffles de auto stil staan en Henderson weer achter het stuurwiel plaats nemen, terwijl hij en Brand achterin gingen zitten.

— Rijdt ons maar naar het hotel terug, James!

Zodra de auto zich weer in beweging had gesteld, begon hij:

— Er is mij iets ingevallen bij het zien van die kermis, Charles. Wat zou je er van zeggen, als wij ons duchtig vermomden en voorlopig te Bagnolet onze tenten opsloegen?

— Iets dergelijks is mij ook al door het hoofd gegaan! zei Brand. Wij zouden daardoor veel beter dan anders in de gelegenheid zijn de gangen van de bandieten na te gaan.

— Juist! En dat kunnen wij niet beter doen dan door ons uit te geven voor kermisreizigers; straatkunstenaars bijvoorbeeld!

— Voortreffelijk! riep Brand uit.

— Mij dunkt, jij zou als Spaanse danseres furor maken! ging Raffles voort, met een schuin oogje naar de jonge man.

— Heb je nu geen ander emplooi voor me? Moet ik nu alweer in de vrouwenkieren?

— Ik zou me beklagen, als ik jou was, schertste Raffles. Hoe lang is het wel niet geleden, dat ik je verzocht heb, je in het gewaad van het zwakke ge-

slacht te hullen? Maar ik zal medelijken met je hebben; wij zullen een acrobaat van je maken!

— Dat is wat anders! riep Brand uit. Wanneer beginnen wij?

— Morgenochten, zo vroeg mogelijk. Wij zeggen onze kamers maar dadelijk op en trekken nog vannacht naar ons huis in de Rue Lepic, waar wij al het nodige zullen vinden voor onze onderneming.

Toen de auto, na omstreeks een uur rijdens, stilhield voor het hotel Du Trocadero, boog Raffles zich naar Henderson toe en zei op zachte toon:

— Wacht hier op ons, wij overnachten in het huis in de Rue Lepic! Rijdt ons daarheen en zet de auto in de garage van onze vriend Legrant, daar vlak bij!

Zonder zich in het minst hierom te verbazen, knikte Henderson, ten teken dat hij het bevel had begrepen, waarop de beide vrienden het hotel binnen gingen om hun valies te pakken en hun rekening te betalen; een kwestie van tien minuten.

Zij stapten weer in de auto en de tocht dwars door Parijs begon opnieuw.

Het was één uur, toen de auto eindelijk stilhield voor de deur van een zeer oud huis, op de hoek van de Rue Lepic en de Rue des Abesses.

Raffles had het huis enige tijd geleden gekocht, daar het kostbare hoedanigheden had; twee uitgangen in twee verschillende straten en een kelder, die in verbinding stond met een zeer lange, onderaardse tunnel, die een heel eind verder, in het midden van het kerkhof van Montmartre, temidden van dicht struikgewas, in een vervallen grafkelder eindigde.

Een kwartier, nadat zij snel het huis waren binnengetreden, waarvan Raffles alleen de verdieping gelijkvloers in gebruik had, sliepen de drie Engelsen rustig.

De volgende ochtend, nog vóór zij aan hun ontbijt dachten, begonnen zij zich zorgvuldig te vermommen.

Henderson werd het eerst door Raffles onder handen genomen.

Hij moest zich in een vleeskleurig tricoot steken, dat zijn geweldige spieren op het voordeligst deed uitkomen, en daarover heen kreeg hij een tot op de naad versleten pak te trekken, met gerafelde broekspijpen, welk kostuum voltooid werd door een vuurrode das en een jockeypet met een brede klep.

Met grote zorg werd hem een dikke knevel op de bovenlip bevestigd, zijn wenkbrauwen werden zwaarder gemaakt met behulp van vals haar en de gezonde rode kleur van zijn gelaat werd met een zeker kleurmiddeltje in een ziekelijk geel veranderd.

Raffles had zijn haar met een kleurmiddel zwart gemaakt, daar een pruik bij het beroep, hetwelk hij zich thans gekozen had, wat al te veel gevaar zou opleveren van te verschuiven en eveneens een zwart snorretje van glanzend haar onder zijn neus bevestigd, niet een van die vodden, waarmede men detectives zich op het toneel ziet versieren en die op een kwartier afstand de kapper verraden, maar een knevel, die men voor echt zou hebben gehouden, ook al bekeek men hem een kwartier lang van alle kanten, op een afstand van minder dan een meter !

Ook hij droeg een groen tricoot en wit linnen schoenen, en men maakte de afspraak, dat hij met Brand zou samenwerken, terwijl Henderson als krachtmens zou optreden.

— Maar hoe komen wij aan gewichten, Mylord ? vroeg Henderson, die reeds met enige woorden op de hoogte was gesteld.

— Wij komen onderweg genoeg uitdragers voorbij, James, die wel van dergelijke dingen voorzien zullen zijn, antwoordde Raffles. Verder hebben wij nog een paar stoelen, een dik touw, een versleten tapijt, een centenbakje en nog wat andere rommel nodig, maar dat alles is gemakkelijk te kopen.

De drie mannen schoten nu een lange overjas aan, sloten hun eigen klederen weer zorgvuldig in een geheime wandkast en verlieten het huis door een achterdeur.

Zodra zij op straat waren, riepen zij een taxi aan en verzochten de chauffeur hun naar een uitdrager te rijden.

— Ik weet er wel drie, man, zei de chauffeur, die zijn vrachtje niet zonder argwaan opnam, bevreesd als hij was voor zijn fooi.

— Rijdt dan maar eerst naar nummer één ! beval Raffles, en wees maar niet bang voor je fooi, want wij hebben de pitten !

— Stap dan maar in !

Hij bracht de drie mannen naar een grote uitdragerij aan de Boulevard de Clichy en alle drie stapten uit.

De uitdrager bleek voortreffelijk van alles voorzien te zijn en hij toonde hun een paar halters, wit gelakte stoelen en andere zaken, welke hij juist van een arme drommel, die als straatkunstenaar was opgetreden, had overgenomen.

— Wat weegt die halter ? vroeg Henderson, in zijn gebrekkig Frans, op het voorwerp in kwestie wijzend.

— Twee honderd kilo, mijnheer ! antwoordde de uitdrager.

De reus keek de man strak aan, trad zonder een woord te spreken naar voren, hief de halter van de grond en stak hem met één hand gemakkelijk omhoog.

Toen legde hij de halter weer neer en riep :

— Wie jou dat dingetje voor tweehonderd kilo verkocht heeft, die heeft je voor het lapje gehouden, of jij doet het nu ons, want dat machientje weegt zeker geen honderd vijftig !

— Dan zal ik mij vergist hebben, mompelde de uitdrager, die niet zonder stil ontzag naar de verrichtingen van de reus gekeken had.

— Het gewicht komt er niet zo erg op aan, James, zei Raffles in het Engels. Kun je overigens het ding wel gebruiken ?

— Voor behulp zal het wel gaan ! antwoordde Henderson, die een ware minachting scheen te koesteren voor voorwerpen, die minder dan tweehonderd kilo wogen.

De halter werd dus gekocht, benevens nog een paar lichtere van vijftig en honderd kilo, een tapijt en een paar stoelen, waarna het vrachtje naar buiten werd gehaald.

De chauffeur keek verschrikt naar de drie mannen en hun aankoop en vroeg toen wantrouwend :

— En waar moet dat nu heen, burgers ?

— Naar de kermis van Bagnolet ! antwoordde Raffles langs zijn neus.

De chauffeur keek hem een ogenblik zwijgend aan, schudde even het hoofd, liet zijn wagen keren en reed weg, zijn vrachtje op het trottoir achterlatend.

De drie Engelsen keken elkaar een ogenblik verbluft aan en toen barstten Brand en Henderson in een hartelijk gelach uit.

— Intussen staan wij hier met ons rommeltje en wij kunnen hier toch niet blijven ! riep Brand uit.

De uitdrager, die getuige van het korte voorval was geweest, kwam nu uit zijn winkel en zei :

— Twee huizen verder is een garage, waar ze auto's bij het uur en de dag verhuren ; als de heren daar eens heengingen ?

— Dat lijkt mij een goed plan ! zei Raffles.

En zo togen zij naar de autoverhuurder en kregen, na wat heen en weer gepraat, een vrij goede auto, met een stevig stel veren, dit met het oog op de zware halters, die de chauffeur van het voertuig reeds bedenkelijk hadden doen kijken.

De prijs moest vooruit betaald worden.

En nu konden de drie mannen dan eindelijk weggrijden, naar de plaats van bestemming.

Het was reeds bij elven, toen de auto eindelijk stil hield, dicht bij het grote marktplein van Bagnolet.

De chauffeur werd betaald en kreeg een fooi, waarvan de grootte hem wel een weinig verbaasde.

En nu stonden de drie mannen te midden van het kermisgedoe, Henderson met zijn halters, Raffles met de stoelen en Brand met het stuk tapijt.

— Weet je wat me daar te binnen schiet ? vroeg Brand, terwijl hij zijn blikken over de tenten en kramen liet glijden, waarmede het plein bedekt was.

— Laat eens horen ; kwam Raffles, die zijn stoelen al had neergezet en naar een gunstig plekje scheen uit te zien, om er met de toeren te beginnen.

— Moeten wij geen vergunning hebben, om op straat te mogen optreden !

— Neen, Charles, dat is in deze kermistijd niet nodig. Wij kunnen dadelijk beginnen.

— Nu, als je daar zeker van bent, vooruit dan maar !

Het rafelige tapijt werd op de stenen uitgespreid, Henderson zette een soort trompet aan de mond, waaraan hij schorre tonen ontlokte, teneinde het publiek te trekken. Raffles klapte in de handen en hield in grappig Frans een soort toespraak om de aandacht te trekken.

Het duurde niet lang, of om de drie mannen had zich een kring van toeschouwers gevormd, die uit de aard der zaak niet zo groot was, als dit 's avonds en zelfs in de namiddag het geval zou zijn geweest.

Toch stonden er een veertigtal toeschouwers om het tapijt, toen Raffles en zijn metgezellen met hun kunsten begonnen.

Dit was voor hen niets bijzonders, want in de grote gymnastiekzaal, welke zich in het huis van de Grote Onbekende te Londen bevond, oefenden de beide vrienden herhaaldelijk en ze waren zo lenig, krachtig en vlug, als men

het van beroepsacrobaten maar zou kunnen verlangen.

Zij hadden hun jassen uitgeworpen en stonden nu in de versleten tricots, blootshoofds.

Raffles wierp zich languit op de grond, stak beide armen in de hoogte en liet Brand daarop een boogstand maken, die de bewondering oogstte van alle deskundigen onder het publiek.

Met de jonge man aldus omhoog gestoken op zijn uitgestrekte armen, stond hij op en liep enige malen het tapijt in het rond.

Hij deed nog enige toeren en daarop was het de beurt aan Henderson.

De reus wreef beide handen goed droog, greep de halter van vijftig kilo en stak die spelenderwijs in de hoogte.

Het ging zo vlug en gemakkelijk, dat iemand uit het publiek schreeuwde :

— Die dingen zijn hol !

Henderson verstond niet veel van Frans, maar toch ruim voldoende, om de betekenis van die woorden te begrijpen.

Hij liet de halter langzaam zinken, keek om zich heen en vroeg toen in zijn eigen soort Frans :

— Wie zei dat daar ?

De man die het gezegd had, hield zijn mond, maar een paar omstanders, en vooral een dikke man met een vuurrode das om en een grote flambardhoed op zijn vette, krullende lokken, schreeuwde :

— Daar staat hij ! Die met dat rode gezicht !

— Komt u dan eens even hier, mijnheer ! nodigde Henderson de man vriendelijk uit, dan kunt u zich zelf overtuigen !

Schoorvoetend kwam de man uit de rij en trad op de halter toe.

Hij vatte hem aan, maar kon hem slechts met moeite met beide handen oven van de grond lichten.

— Geloof u nu nog, dat die halter hol is ? vroeg Henderson met een vriendelijke grijns, die echter niet veel goeds voorspelde.

— Ik geloof het nu niet meer, stotterde de man.

— Goed zo ! riep Henderson luid. Maar ik wil u nog wel op een andere wijze aan het verstand brengen, dat ik geen papkind ben ! Hoeveel weegt u ?

— Ik ? vroeg de man benauwd. Ik weeg zes-en-zeventig kilo !

— Zes-en-zeventig kilo ? herhaalde Henderson met een stentorstem, die ver over het plein weerklonk. Een peulenschilletje, mijnheer !

En vóór de andere er op verdacht was, had Henderson hem in de borst gegrepen en wierp hem nu als een bal in de hoogte.

Hij ving hem, als ware hij een klein kind, in zijn krachtige armen op, zette hem op zijn hoofd, draaide hem weer overeind en eindigde met hem met één hand en met het grootste gemak boven zijn macht te steken.

En ten slotte vloog de man met een grote boog tegen ed omstanders aan, die in een uitbundig gejuich losbarstten, waarbij de man met de rode das zich bijzonder verdienstelijk maakte, door als een razende in de handen te klappen.

Nu kwam de halter van tweehonderd kilo aan de beurt.

Henderson nodigde een aantal omstanders uit, hun krachten aan het zware toestel te beproeven, maar niemand kon het ook zelfs maar één centimeter van de grond lichten.

Ten slotte slaagden drie mannen er in, met inspanning van al hun krachten de halter ongeveer een decimeter van de stenen op te lichten.

Nu duwde Henderson hen op zijde, greep de stang goed in het midden en langzaam rees de halter omhoog.

Men zag zijn armspieren als kogels zwellen, zijn borst zette zich uit, terwijl de sterke benen als in de grond verankerd schenen.

Eindelijk had de reus het gevaarte met beide armen boven het hoofd gestoken.

Nu gaf hij Raffles en Brand een wenk die kwamen toelopen en ieder aan een der kogels gingen hangen.

Een luid applaus weerklonk.

Nikkel- en zilvergeld regende op het tapijt neer.

En zodra Henderson de halter behoedzaam weer had neergelegd, stormde de man met de flambard op het drietal toe en riep opgewonden uit :

— Je bent verbazend sterk ! Het is, bij mijn ziel, jammer dat jij je kunsten op straat vertoont ! Ik zou durven wedden, dat jij wel een paard kunt optillen !

— Dat kan ik ook, mijnheer ! antwoordde Henderson eenvoudig.

— Het was natuurlijk maar bij wijze van spreken ! Je kunt het toch niet in ernst ?

— Mijn makker spreekt in volle ernst, mijnheer ! kwam nu Raffles tussenbeide, terwijl Brand zich haastte het geld in te zamelen. Gij kunt er aanstonds een proef van nemen, daar komt juist een rijtuig voorbij met een paard, dat er tamelijk bejaard uitziet en dat wel niet met de benen zal schoppen ! Laten wij het de koetsier vragen of mijn vriend de proef met zijn paard mag nemen !

Zonder iets te zeggen, stormde de man met de rode das op de koetsier toe, sprak even met hem, drukte hem iets in de hand en riep toen :

— De koetsier vindt het goed !

In een ommezien was het paard, een oud beestje, maar van de gewone grootte uitgespannen en in de kring gebracht.

Met gespannen aandacht keken de omstanders toe :

Henderson beproefde eerst de kracht van de buikriem, bevond dat deze sterk genoeg zou zijn, draaide zich met de rug naar het paard toe, stak de rechterhand tussen riem en lichaam van het dier en kromde zijn knieën, terwijl hij de arm zo ver mogelijk strekte.

Toen haalde hij diep adem, strekte langzaam de benen en het paard hing op zijn rug, met een hand opgehouden en de poten slap neerbungelend !

Een donderend gejuich steeg uit de menigte op, die plotseling tot verscheiden honderden personen was aangegroeid.

De man met de rode das schreeuwde, tot hij bijna geen adem meer had en greep, zodra Henderson het paard weer op de benen had gezet, de reus bij de arm :

— Ik engageer je ! brulde hij. Ik betaal vijfhonderd francs per avond, vast als een muur, vertering en logies vrij ! Ik heet Leblanc en ik woon op de hoek van het plein, in het kleine café. Ik heb nog drie andere artisten en het toneel is groot genoeg. Sla toe !

Henderson raadpleegde Raffles met de ogen en deze stond nog in beraad, toen Brand uitriep :

— Maar dan neemt gij ons er toch bij ?

— Neen, vriend, dat zal niet gaan, antwoordde de caféhouder. Dat wordt me te duur, al zeg ik niets van uw prestaties !

Brand wilde weer iets zeggen, toen er plotseling een zware stem uit de menigte klonk, die sprak :

— Ik engageer julie alle drie tegen 2000 francs per avond en niet alleen voor deze kermis, maar voor een vol jaar, om te beginnen !

HOOFDSTUK IV.

HET CIRCUS BERTINI

Op hetzelfde ogenblik trad een man in de kring, met een knaap van omstreeks negen jaren en een meisje van zeven aan de hand.

Hij was groot en zwaar gebouwd en zijn gelaat vertoonde het kenmerk van de reizende circusdirecteur, gebruid, met een pikzwarte snor, die rijkelijk met cosmetiek was besmeerd, glimmende zwarte haren, die in de nek waren uitgeschoren en een heerszuchtige blik in de donkere ogen.

Men een enkele blik had Raffles die man getaxeerd: wreed, ruw, tyranniek.

Naar zijn uiterlijk en de uitspraak van het Frans te oordelen, was hij een Italiaan, misschien een Pool.

De drie mannen wisselden een blik met elkaar en lieten toen hun oog toevallig op de beide kinderen vallen.

Het waren echte circuskinderen, pronkerig aangekleed, met een valse, armoedige weelde, het haar met papillotten in de krul gehouden, bij het meisje met een rood lint versierd.

Zij waren beiden bleek en tenger, gevolg van een leven van inspanning en vermoeienis, nog vóór hun lichaam zich behoorlijk gevormd had.

De jongen was blond, met grote blauwe ogen, blijkbaar een zoon van het Noorden, het meisje daarentegen was gitzwart, met prachtige donkere kijkers en schitterend witte tanden.

Zij zagen er beiden vermoeid, triest en ongelukkig uit.

Raffles had snel op zachte toon in het Engels een paar woorden met zijn metgezellen gewisseld en wendde zich nu tot de circusdirecteur met de vraag:

— Mag ik weten, met wie ik te doen heb?

— Bertini, Mario Bertini, mijnheer! antwoordde de man, terwijl hij met een breed gebaar zijn slappe vilten hoed afnam. Natuurlijk hebt u wel van mij horen spreken?

Raffles begreep, dat alle straatkunstenaars verondersteld werden, alles van die heer af te weten, en daarom antwoordde hij:

— Welke artist zou niet van het circus Bertini hebben gehoord?

— En, neemt gij mijn voorstel aan?

— Gij biedt ons 2000 francs per avond voor ons drieën?

— Ja, dat zei ik!

— Betaalt gij het logies?

— Gij kunt in een van onze woonwagens slapen!

— Dan neem ik het aanbod namens mijn twee makkers aan! zei Raffles, terwijl hij de directeur de hand toestak. Wij kunnen dadelijk tekenen als gij wilt.

— Afgesproken! riep Bertini met schitterende ogen, want hij begreep wel, dat hij een voordelig zaakje had gedaan; die reus zou zelfs in een eerste rangs specialiteiten-theater zijn gewicht aan goud waard zijn!

— Waar staat uw tent?

— Weet gij dit niet eens? riep Bertini verrast uit.

— Wij zijn pas aangekomen! verontschuldigde Raffles zijn onwetendheid.

— Goed dan, mijn circus staat op een bouwterrein, ten zuiden van de voorstad, nog geen kwartier hier vandaan. Maar komt met mij mee, dan zal ik u de weg wijzen.

Henderson en Brand namen de halters op hun nek, Raffles belastte zich met het overige en de kleine stoet trok

door de straten van Bagnolet, naar het terrein, waar een vrij grote, geheel uit linnen opgetrokken tent zich verhief.

Op enige afstand daaromheen waren de bijbehorende woonwagens gegroepeerd, zes in aantal en voor het merendeel zeer groot.

In een kleine loods van plaatijzer was de stoommachine met de dynamo ondergebracht, die voor het electrisch licht en de verwarming der kooien van de wilde dieren en van de circusruimte moest zorgen.

In een der wagens was men blijkbaar aan het bereiden van het middagmaal, want er steeg een dunne rookwolk uit een pijp, die uit het dak van de woonwagen stak.

Op de treden der trapjes, die naar de wagens voerden, speelden de kinderen of zaten vrouwen, die met pailletten bestikte kleren herstelden, terwijl mannen bezig waren met het nazien van paardentuigen, zwepen en andere circusbenodigdheden.

Een paar stalknechts waren doende de paarden voor de middagvertoning te roskammen, die over anderhalf uur een aanvang zou nemen.

Tenslotte was een man, in een morsige borstrok, bezig een varken te dresseren, met eindeloos geduld, zonder ooit de zweep te gebruiken.

Een paar artisten hadden opgekeken, toen Bertini met zijn nieuwe aanwinst terugkeerde, maar veel notitie werd er niet van hen genomen.

Bertini stak het plein dwars over, liet in het voorbijgaan, de kinderen achter in de hoede van een oude vrouw, met het gezicht van een heks, en die de kleinen dadelijk ruw naar zich toetrok, en bracht nu de drie mannen naar een der grootste woonwagens, een waar gevaarte, dat altijd door zes paarden getrokken moest worden.

Een deel daarvan was tot een kantoor ingericht en hier tekenden de drie metgezellen het contract, zonder

zich zelfs te verwaardigen er een blik in te slaan; zij waren namelijk volstrekt niet van zins de bepalingen daarin vervat, langer na te komen dan strookte met hun eigen plannen.

En zo waren zij dan geëngageerd als « Trio Desmond », de fenomenale Engelse krachtmensen, alles op dit gebied overtreffend, zonder weerga, en die de eer genoten te mogen optreden voor Zijne Majesteit Koning George van Engeland!

Raffles en Brand hadden zich bovendien moeten verplichten eventueel de kunsten aan de vliegende trapèze en aan het drie dubbele rek te maken.

Maar daartegenover hadden zij het beding gemaakt, dat zij in geen geval als pikeurs zouden behoeven te werken en dat was wel iets zeer bijzonders, want dit geschiedt zelfs bij wereldberoemde circussen, waar alleen de sterren van de eerste grootte, van die wet zijn uitgezonderd.

Toen de contracten getekend waren, welke Bertini met een zucht van voldoening in zijn bureau wegsloot, konden de die vrienden over hun tijd beschikken tot drie uur, want dan zou het de beurt zijn van hun nummer.

Bertini kon zich nu niet langer met hen bemoeien, want hij moest dadelijk werk maken van de aanplakbiljetten en de advertenties, waarin met grote letters de grote nieuwe attractie zou worden vermeld.

En zo waren de drie mannen dan vrij, om te doen en te laten wat zij wilden.

Zij slenterden over het pleintje en traden de circustent binnen, waar nog een half uur gerepeteerd zou worden, vóór de loketten geopend werden en het publiek toegang zou kunnen krijgen.

In het reusachtig bovenstuk waren een paar vierkante gedeelten om scharnieren draalbaar.

Die waren nu opengezet en daardoor drong het daglicht naar binnen, even-

als door de wijdgeopende deuren en de nooduitgangen.

Toch heerste er een half duister in het circus en het was nodig, enkele elektrische lampjes te ontsteken.

In het zand draafde een met het zogenaamde « panneau » gezadelde paard, een mooie vos, glanzend van huid, nu en dan zachtjes met de kop schuddend.

In de kleine orkestruimte zat een man aan een piano, die een slepende wals speelde.

De kleine jongen, die de drie mannen zoeven aan de hand van de directeur gezien hadden, stond in het midden van de arena, dicht bij een man in witte hemdsmouwen, die in de ene hand de lange zweep of chambrière, in de andere hand een karwats hield.

De knaap droeg nu een paars tricot, dat zijn magere en toch gespierde gestalte nauw omsloot.

— Encore ! schreeuwde de man met de zweep, en pas op, dat je de sprong niet mist, duivelskind !

De jongen wierp een vreesachtige blik op de man, die dreigend de karwats had opgeheven en keek toen naar het dravende paard.

Hij wachtte even tot het dier op de juiste plaats was gekomen, berekende vliegensvlug de afstand, nam een geweldige aanloop en wipte van de kleine springplank vlug op het vlakke zadel van het paard, dat de lichte last nauwelijks scheen te voelen.

De knaap had echter even moeite om zich in evenwicht te houden en zwaaide met de armen als molenwieken.

De man met de karwats liet een vloek horen en schreeuwde :

— Wat betekent dat ? Noem je dat springen ? Kom er af !

De knaap liet zich gewillig van de rug van het rustig voortdovende paard glijden en kwam schoorvoetend naar het midden van het zand, waar zijn beul stond.

De man greep de jongen, die van vermoeidheid op de benen trilde, ruw bij de schouder en hief de karwats op, terwijl hij hem toeschreeuwde :

— Ik zal je leren, hoe je moet springen, onwillige hond !

Maar vóór de karwats kon neersuisen op het hoofd van de knaap, die verschrikt ineen was gekrompen, werd de pols van de man door een krachtige hand vastgegrepen.

Deze wendde zich met een verbaasd gezicht om, met een dreigende uitdrukking op zijn gemene tronie en keek in de ogen van Henderson, die rustig zei :

— Laat dat, man, zie je niet, dat die jongen al veel te vermoeid is, om die gevaarlijke sprong te herhalen ? Wacht totdat hij is uitgerust !

— En wie zou mij daartoe dwingen ?

— Ik ! antwoordde Henderson, steeds even bedaard.

— Wat heb jij hier te zeggen ? Wie ben je ? Ik ken je in het geheel niet ! ging de man in hemdsmouwen voort, terwijl hij zijn hand, waarin de karwats was, met een onverwachte en woedende ruk lostrok uit de greep, die hem omvatte.

— Je kent me nu nog niet, man, maar je zult me spoedig leren kennen als je die jongen niet met rust laat ! kwam Henderson, en nu klonk zijn toon reeds een weinig dreigender.

— Je zoudt me dus willen beletten, met mijn leerlingen om te gaan, zoals ik dat zelf verkies ? schreeuwde de man, wit van woede en drift.

— Ja, dat zal ik !

— Dat zullen we zien ! brulde de andere.

En wéér ging de karwats de hoogte in.

Maar vóór zij kon nederdalen, werd de ellendeling als een veertje opgelicht en de volgende seconde spartelde hij 8 meter verder, vlak bij de rand van het circus, in het zand.

Slechts enige artisten waren getuigen geweest van het toneel en zij kwamen nu schreeuwend en scheldend toegelopen, maar Henderson wachtte hen af, zonder dat er een spier op zijn gelaat bewoog en met een glimlach om de lippen.

Vlak vóór de reus hielden de eersten stil, juist zoals de branding breekt op een hoge rots.

Zij namen de reusachtige schouders, de brede borst, de geweldige armen eens goed op, keken elkander een schuin aan en trokken meesmuilend weer af, zonder dat een hunner ook maar een vinger had durven verroeren, terwijl Henderson rustig op zijn wijdbeens geplaatste onderdanen geplant, hen met de vuisten in de zijde glimlachend toeknikte.

— Ik zie al, dat wij het eens zijn geworden zonder veel woorden! kwam hij opgewekt. Als iemand nog een nadere verklaring wenst, omtrent mijn gedrag, dan ben ik onmiddellijk tot zijn beschikking, ofschoon het misschien beter is tot na de middagvertoning te wachten, dan kunnen jullie nu tenminste met ongebroken ribben het circus betreden.

Henderson boog zich nu over de knaap heen, dwong met zacht geweld zijn hoofd achterover, zodat hij hem in het gelaat kon zien en bromde tussen de tanden :

— Zo'n schurk! Wat spijt het mij, dat ik hem nog niet een paar centimeters verder terecht heb laten komen.

Henderson had dit laatste in het Engels gezegd en de knaap scheen hem niet te verstaan.

Maar nu vroeg Raffles in het Frans:

— Ben je niet erg moe, mijn jongen?

De knaap keek hem schuw en verwonderd aan, daar hij zeker niet gewend was aan die vriendelijke toon en antwoordde toen op zachte toon, met een schichtige blik naar de man in

hemdsmouwen, die juist overeind gekrabbeld was :

— Ja, mijnheer, erg moe, ik ben al een half uur bezig!

Toen riep hij tot de man met de zweep :

— Wij nemen de knaap nog een half uurtje mee, in de frisse lucht. Hij deed de sprong uitstekend, en als je het waagt om, terwijl wij hier geëngageerd zijn, die jongen nog met een vinger aan te raken, dan zal mijn makker hier je aflossen, tot er geen enkel been in je lichaam is heel gebleven, groot genoeg om er een dobbelsteen uit te snijden.

— Als je maar zorgt, dat de jongen bijtijds voor zijn nummer terug is. Als je van het circus Bertini een bewaarplaats voor zuigelingen wilt maken, dan moet je het maar aan de directeur zeggen.

Henderson wendde zich om en deed twee stappen in de richting van de schreeuwer, waarop deze eensklaps uit het oog verdween met een snelheid, alsof hij door een kanon was weggeschoten.

Brand barstte in lachen uit en zelfs op het bleek gelaat van de knaap vertoonde zich zoiets als een glimlach.

Nu bevonden de drie mannen zich met hun kleine, nieuwe vriend weer op het pleintje van het circusdorp en haastten zich naar de straat, die daar langs liep.

Maar eensklaps riep de jongen uit, terwijl hij op het kleine meisje wees, hetwelk de mannen reeds aan de hand van Mario Bertini gezien hadden en dat geheel alleen tussen de woonwagens rondliep :

— Daar loopt Rita! Mag ik haar medenemen, mijnheer?

— Maar dat spreekt van zelf, mijn jongen! antwoordde Raffles.

De knaap snelde op het meisje toe, nam haar bij het handje en wisselde een paar woorden met haar, terwijl hij op de drie mannen wees.

Het volgende oogenblik kwamen zij toelopen, grepen ieder een hand van Raffles, alsof zij hem reeds jaren ken-

den en alsof dit zo behoorde, terwijl zij de andere hand trouwhartig aan Brand en Henderson toestaken.

HOOFDSTUK V.

EEN AFGELUISTERD PLAN

Vlug schreden de drie mannen met hun kleine beschermelingen langs de Rue de Paris en traden een grote uitspanning binnen, waarachter zich een lommerrijke tuin uitstreckte.

Zij bestelden iets en kochten chocolade voor de twee kinderen.

Maar de knaap zei met een ernstig gezicht :

— Het is heel vriendelijk van u, mijnheer, maar mag ik het liever tot na de voorstelling bewaren ? Ik mag volstrekt niet eten twee uren voor de voorstelling, omdat men met een gevulde maag niet zo lenig is, begrijpt u wel ?

De jongen had dit op zulk een ernstige, deskundige toon gezegd, dat zich een glimlach op het gelaat van de Grote Onbekende vertoonde.

— Ik kan het mij heel goed voorstellen, zei hij. En uw klein vriendinnetje, hoe staat het daarmede ?

— Zij mag het ook niet, mijnheer.

— Wat doet zij eigenlijk ? vroeg Brand vol belangstelling.

— Zij danst op het strakke koord, mijnheer, en zo mooi, zo mooi !

— Wat ? Hoe oud ben je dan wel, kleine meid ? vroeg Raffles op een tedere toon, die Brand slechts zeer zelden van hem vernam.

— Zeven en een half jaar, mijnheer, en als ik twintig ben, dan trouw ik met Raoul ! antwoordde Rita met schitterende ogen.

— Wel, dat is een prachtig plan ! kwam Raffles glimlachend. Jullie houdt zeker veel van elkaar ?

— Wij worden altijd samen afgeranseld, mijnheer ! antwoordde de jongen eenvoudig, alsof dit een voldoende verklaring was van hun wederzijde liefde.

Henderson had van dit gesprek, dat in de Franse taal gevoerd was, voldoende begrepen, om woedend en met gebalde vuisten uit te roepen :

— Wat is dat ? Slaan zij dit kleine engeltje, Mylord ? Ik zal u eens wat zeggen, ik heb wel lust om vanmiddag hun gehele circus boven hun hoofd af te breken ! Ik wil de directeur met die kerel in hemdsmouwen om de oren slaan !

— Dat is een voortreffelijk plan, James, dat we echter tot later zullen uitstellen, kwam Raffles sussend, ofschoon hij zelf zijn bloed voelde koken.

Hij wendde zich weer tot Raoul en vervolgde :

— Gij zijt toch zeker geen zoon van de directeur, van Mario Bertini ?

— Toch wel, mijnheer ! antwoordde de knaap.

— Dat is merkwaardig ! Dan heeft uw moeder zeker hoogblond haar ?

— Neen, mijnheer, zij is zo zwart als een raaf en zij ranselt juist het hardst. Kijk maar eens !

De knaap had vlug zijn mouw opgestroopt en toonde nu een aantal blijkbaar nog verse striemen, blauw en opgezet.

Bij dit gezicht liet Henderson zulk een kernachtige Londense krachtterm horen, dat Brand hem vermanend aan de mouw moest trekken, daar enige

bezoekers aan de andere kant van de tuin verschrikt omkeken.

Raffles wreef even zacht en liefkozend over de magere arm van de knaap en toen bleef zijn oog gevestigd op een kleine vlek boven de elleboog.

Het was een stervormig litteken, lichtbruin en alsof het getatoueerd was.

— Wat is dat? vroeg hij belangstellend, hebben ze je getatoueerd?

— Welneen, mijnheer, dat heb ik al zolang het mij heugt, antwoordde de knaap glimlachend. Ik denk, dat ik er mee geboren ben. Hij trok zijn mouw weer neer en wendde zich toen naar zijn vriendinnetje, met wie hij op zachte toon een paar woorden wisselde.

Daarop vestigde hij zijn heldere ogen op het gelaat van Raffles, die hem peinzend aanzag en vroeg:

— Komt u aan het circus, mijnheer, als ik vragen mag?

— Ja, mijn jongen.

— O, dat is prettig! riep het kleine meisje uit, terwijl zij verheugd in haar handjes klapte.

— En wie is jouw vader, klein ding?

— Ook Mario Bertini natuurlijk, antwoordde het kind, alsof het zich verbaasde over die vraag.

— Maar dan zijn jullie broer en zuster! riep Brand uit. Hoe willen jullie dan later...

Maar een por, welke Raffles hem in de zijde gaf, belette hem om de zin te voltooien.

Waarom zou hij de idylle van die twee kinderen vernietigen, die zoveel van elkander hielden, en die later met elkander in het huwelijk wilden treden?

— Ben je altijd bij het circus van je vader geweest, mijn jongen? zo wendde hij zich weer tot Raoul.

— Ik geloof het haast niet, mijnheer, mijn vader is vroeger heel rijk geweest zeker, want hij woonde in een prachtig huis en er waren bedienden in!

De jongen wilde nog iets zeggen, maar de woorden schenen hem op de lippen te besterven.

Hij keek strak met half geopende mond naar de ingang van de tuin, waar zoeven de gestalte van Mario Bertini was verschenen.

De circus-directeur had het groepje eindelijk in het oog gekregen, en kwam met gefronste wenkbrauwen naderbij.

Hij keek Raffles met een duistere blik aan, greep de jongen bij de hand en zei:

— Ik heb liever niet, dat de jongen van de wagens wegloopt, vriend!

— Gelooft u dan, dat hij niet in goed gezelschap is? vroeg Raffles koeltjes.

— Dat zeg ik niet, hernam Bertini, maar ik heb hem liever altijd bij de hand, hij is een ondeugende rakker, die mij heel wat last en zorg veroorzaakt heeft.

— Ik heb een heel andere indruk van de jongen gekregen! hernam Raffles kalm. Hij lijkt mij heel zacht en vooral heel lief voor zijn zusje te zijn, het is immers zijn zusje?

Bertini keek Raffles een ogenblik zwijgend aan en er verscheen iets in zijn ogen, dat Brand geenzins beviel, toen hij op onbeschaamde toon antwoordde:

— Wat dacht je dan anders?

— O, het is maar een vraag; het viel mij op, dat de jongen zo hoog blond is, kwam Raffles schouderophalend.

— Misschien zou jij beter doen, je met je eigen zaken te bemoeien! hernam de circusdirecteur op ruwe toon, terwijl hij ook het meisje met een vlugge beweging van haar stoel meetrok en met de twee kinderen verdween.

De drie mannen bleven een ogenblik zwijgend bij elkander zitten, waarop Raffles hoofdschuddend zei:

— Wat een leven voor die arme kinderen! Vermoeiende oefeningen, ransel, liefdeloosheid en geen onderwijs! Wat moet er van hen terecht komen?

— Als ik naar mijn gemoed te werk ging, Mylord, gromde Henderson, dan nam ik die kleintjes eenvoudig mee naar Londen!

— Kinderroof, James? vroeg Brand spottend. Dat zou ons kunnen opbreken. De Franse wetten dienaangaande zijn zeer streng.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en zei nu:

— Kom, vrienden, het wordt onze tijd! Laten wij weer naar het circus terugkeren.

Toen de drie mannen de reusachtige tent weer naderden, stroomde het publiek er reeds binnen, aangelokt door de grote aanplakbiljetten met schreeuwende kleuren, die overal in Bagnolet verspreid waren.

Nadat de voorstelling reeds begonnen was, bleven de drie mannen nog een ogenblik bij de voorstelling toekijken, en zij moesten erkennen, dat het vertoonde van vrij goede kwaliteit was; de paarden waren goed gedresseerd en goed gevoed, de costuums zagen er goed uit, de clowns en kunstmakers verrichtten hun toeren naar behoren.

Maar als het publiek wist, ten koste van hoeveel leed en tranen al die mensen hun lenigheid en hun stoutmoedigheid verkregen hadden!

Zij zagen ook de kleine Raoul zijn toeren verrichten, en nu de knaap in zijn paars tricot, met zijn rose geschminkt gezicht en de glimlach om zijn lippen, vrolijk kwam aanhuppelen en met een enkele sprong op het platte zadel zat, zou niemand geloofd hebben, dat diezelfde knaap nog slechts een uur geleden ineenkromp en sidderde voor een ruwe bruit.

Toen kwam de beurt van « de drie Desmonds » en het geweldige applaus na iedere toer bewees de circus-directeur, dat hij een goede slag had geslagen die ochtend!

Hij ging zelfs zo ver, de drie mannen een complimentje te maken, nadat zij zich in een van de kleine kleedkamers, van de schmink hadden ontdaan en hun gewone kleren weer hadden aangetrokken.

Toen de drie mannen weer alleen waren, en op weg naar een klein restaurant in de buurt, begon Brand:

— Wanneer vangen wij nu eigenlijk ons onderzoek aan?

— Maar mijn waarde, dat is al aangevangen! antwoordde Raffles glimlachend. Wij moeten van nu af aan onze ogen en oren goed openzetten en op alle verdachte individuen letten; er is niet aan te twifelen, of hier in de buurt bevindt zich ergens de ingang van de catacomben, waar de bandieten bijeen komen en als wij maar geduld oefenen, dan zullen wij die plek wel ontdekken. Wij hebben het voordeel, dat wij enige leden van de dievenbende, waarmede wij reeds vroeger te maken hebben gehad, van aanzien kennen!

Met opzet had Raffles, om er het midagmaal te gebruiken, een der ordinairste kroegen uitgezocht en daar zouden zij als kunstmakers niet al te zeer opvallen.

Er bleek dan ook een zeer eigenaardig publiek te komen, kerels met echte Apache-typen, straatmeiden met geplakt haar, een sigaret tussen de lippen en brutale blikken en voorts arbeiders en feestvierders, kermisklanten en soldaten.

De drie mannen namen aan een tafeltje plaats en bestelden een eenvoudige, maar krachtige maaltijd, want er werd heel wat van hun weerstandsvermogen gevergd.

De duisternis begon reeds te vallen, toen zij de kroeg weer verlieten, zonder iets wijzer te zijn geworden.

Zij waren er bijna zeker van, toevallig in een dievenkroeg terecht te zijn gekomen, maar verder ging dan ook hun kennis niet voor het ogenblik.

Zij hadden een weinig moeite met het terugvinden van het circus, daar zij zich in het donker van weg vergisten, en zo naderden zij het dorp van woonwagens aan de achterzijde.

Instinctmatig hadden de drie mannen op de brede grasband gelopen, die zich

uitstreckte langs het grindpad, hetwelk door het nog onbebouwde terrein naar het dorp van woonwagens leidde.

En de toekomst zou spoedig leren, dat hun instincten hen goed geraden had.

Eensklaps stond Raffles, die vooraan liep, stil en legde de vinger op de lippen, wat eenvoudig een waarschuwingsteken was, want de drie mannen hadden reeds geruime tijd geen woord met elkander gewisseld.

— Wacht hier even op me, ik kom aanstonds terug! Het volgende ogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Hij volgde de grasrand langs het grindpad, en bereikte zo een der woonwagens, dezelfde, waarin hij die middag in het kantoortje van Bertini, het contract getekend had.

Zijn scherp oor had zoeven een op fluisterende toon gevoerd twistgesprek opgevangen, en Raffles was in deze dagen buitengewoon nieuwsgierig uitgevallen.

Achter de wagen staande, herkende hij dadelijk de stemmen; het waren Bertini en de man met de chambrière.

Maar Raffles kon niets verstaan en daarom dook hij vlug onder de wagen en kroop zover naar voren, tot hij bijna vlak achter de beide sprekers was en hen desnoods in de benen had kunnen knijpen.

Hij was daarbij half verborgen door de grote bak, die aan kettingen onder de wagen, tussen de wielen hing, en bestemd was om er allerlei losse voorwerpen en ook het hooi voor de paarden in te vervoeren.

— En nu kon hij duidelijk de twistende stemmen verstaan.

— Ik zeg je, dat het nonsens is, Granville! liet de stem van Bertini zich horen, die zeer uit zijn humeur scheen te zijn. Het is te gevaarlijk en als de zaak mislukt, zal ik er voor op moeten draaien.

— Maar daar is geen sprake van! antwoordde Granville ongeduldig. Als de

jongen ons helpt, heeft de hele zaak niets te betekenen.

— En als hij halverwege het raampje blijft steken, waar jullie hem doorheen willen laten klimmen?

— Daarvoor bestaat niet de minste vrees. Wij trekken hem zijn tricot aan, waarin hij werkt, en hij is zo mager, dat hij desnoods door een sleutelgat zou kunnen kruipen.

— En is de zaak nu wel de moeite waard? hield Bertini aan.

— De moeite waard? Wel man, graaf Bilancourt is een van de rijkste Parijzenaars. Hij woont in een huis als een paleis en het goud ligt er, om zo te zeggen, voor het oprapen.

— En als de jongen alarm maakt en als hij wegloopt en de bewoners vlug waarschuwt, zodra hij binnen is?

— Oho, ik zal mijn voorzorgsmaatregelen nemen, hernam de ander op grimme toon. De kleine schurk wordt aan een touw gebonden, en als hij niet heel vlug de deur opent en maar een kik geeft, palm ik hem weer in, als een vis aan de lijn en dan mag hij alle heiligen aanroepen.

— En zou je de jongen, die in mijn circus werkt, die met de vos een van de attractie-nummers vormt, een haar op zijn hoofd durven krenken? kwam Bertini toornig.

— Wie en wat zou me dat beletten? hernam Granville brutaal. Ik ben in ieder geval de man, die indertijd de jongen gestolen heeft, en ik heb dus zeker de meeste rechten op hem!

— Jij mag dan de meeste rechten hebben, maar jouw werk zou ook het grootste gevaar lopen, als deze zaak verkeerd gaat!

— Laten wij er niet langer over praten, Bertini, hernam Granville kortaf. Na afloop van de voorstelling, morgenavond, geef je mij de jongen mee en de rest zal kinderspel zijn. In ieder geval heb ik meer rechten op hem dan jij.

— Doe dan wat je wilt! zei de ander op nijldige toon. Ik was mijn handen in

onschuld. Maar ik waarschuw je, dat ik niets met die zaak in het huis van jouw graaf te maken wil hebben! Als het falikant uitloopt, moet je je er zelf maar zien uit te draaien!

En daarop klonken schreden van iemand, die zich haastig verwijdert.

Granville bleef alleen.

Raffles hoorde hem binnensmonds iets mompelen, maar hij kon niet verstaan wat de schurk zei.

Even later zag hij, dat ook Granville weg ging.

HOOFDSTUK VI.

EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING

Raffles bleef nog een ogenblik onder de wagen verscholen, tot hij niets meer hoorde en kroop er toen behoedzaam weer onder uit. Hij begaf zich haastig naar Henderson en Brand, die geduldig waren blijven wachten, half verborgen achter een met pakkisten beladen wagen.

— Wel? vroeg Brand nieuwsgierig, zodra Raffles onder het bereik van zijn stem was, op zacht gefluisterde toon.

— Wel, ik heb er geen spijt van, dat ik onder gindse wagen ben gekropen! antwoordde Raffles, met een eigenaardige glimlach om de lippen. Met enkele woorden: die kerel met zijn grote zweep, die Granville blijkt te heten, wil morgen nacht inbreken in het huis van graaf Bilancourt en wel met de gedwongen hulp van de kleine Raoul! Hij heeft daartoe verlof gevraagd aan Mario Bertini!

— Wat? En stemde de vader van de jongen toe?

— Hij is zijn vader in het geheel niet! Ik heb het van het begin af al vermoed! De kleine Raoul is een gestolen kind! En Granville is de dief!

— Maar dan lopen wij toch zeker dadelijk naar de politie? hernam Brand woedend.

— Wij zullen ons niet overhaasten, mijn waarde Charles! gaf Raffles ten antwoord. In de eerste plaats, gaan wij de graaf waarschuwen! Begrijp mij

wel, tegen een inbraak als zodanig kan ik moeilijk bezwaren maken, daartoe ben ik wel de laatst aangewezen persoon, al maak ik dan wellicht een ander gebruik van de buit dan die schurk van een Granville, bijvoorbeeld! Maar daarbij gebruik maken van de hulp van een onschuldige knaap, met het plan, om de jongen van kant te maken, als hij geluid durft geven, wacht eens, dat zullen wij dan toch beletten! Er is nog iets! Het staat voor mij vast, dat die Granville deel uitmaakt van een dievenbende en waarschijnlijk van dezelfde troep, die hier ergens haar bijeenkomsten onder de grond houdt!

— Waarom denk je dat?

— Omdat hij juist het huis van graaf Bilancourt heeft uitgezocht! Je weet immers, dat de chauffeur en een bediende van de graaf gevaarlijke boosdoeners bleken te zijn? Zij hebben reeds enige tijd geleden plannen gemaakt, de graaf te bestelen! Nu die twee kerels gevangen zijn, moeten de anderen er wel iets anders op bedenken!

— En heeft Bertini toegestemd?

— Neen, het was hem te gevaarlijk!

— Dus er komt niets van die onderneming?

— Toch wel! Granville trok zich van de weigering niets aan! Hij is de man, die de jongen indertijd gestolen heeft en aan Bertini in «bruikleen» heeft gegeven. De bijzonderheden ken

ik niet, maar dit is ruimschoots voldoende! Wij zullen er voor zorgen, dat aan de heren bandieten een warme ontvangst wordt bereid!

— Maar als de kleine Raoul nu eens weigert zijn hulp te verlenen?

— Dat zal de arme knaap wel niet durven! Zij zouden hem doodranselen! En dan, ik zal hem verzoeken niet tegen te streven, maar integendeel alles te doen wat hem gezegd wordt!

— Is dit wel te vertrouwen? Veronderstel eens, dat de knaap uit angst voor die kerels, alles vertelt?

Raffles dacht een ogenblik na en hernam toen:

— Misschien heb je wel gelijk! En toch moeten wij dat er op wagen, want de jongen moet op de hoogte worden gesteld van wat hij te doen heeft! Wij kunnen tot op het laatste ogenblik wachten met hem in te lichten, zodat hij geen tijd heeft om na te denken! En laten wij nu voortmaken, want anders laat de waardige circusdirecteur ons boete betalen wegens te laat in het circus verschijnen!

De drie mannen zochten nu haastig hun kleedkamer op teneinde zich voor de voorstelling te kleden.

Zij hielden de knaap scherp in het oog, maar aan de uitdrukking van zijn gezicht was duidelijk te zien dat Granville hem nog niets gezegd had; waarschijnlijk wilde ook de bandiet wachten tot het laatste ogenblik met zijn mededeling aan de knaap, teneinde iedere poging tot ontvluchting of verraad onmogelijk te maken.

Toen de drie «Desmonds» hun nummer hadden afgewerkt en opnieuw een verbazend succes hadden geoogst, bleven zij wachten tot ook de kleine pantomime zou zijn afgelopen, waarin Raoul en zijn kleine kameraad Rita een rol vervulden.

Zij wilden de knaap zoveel mogelijk in het oog houden, want het was niet ondenkbaar, dat Granville de jongen

onder zijn bewaking wilde nemen, tot het tijdstip van de inbraak.

Maar deze vrees bleek ongegrond, want de beide kinderen werden na afloop van de voorstelling aanstonds naar de wagen gebracht, waar zij sliepen.

Daarop wijdden de drie Engelsen hun volle aandacht aan Granville zelf.

Toen de lichten in de tent gedoofd waren en alles daar in rust was, verliet de schurk het wagendorp en begaf zich naar de Rue de Paris.

Hij was in gezelschap van twee stal-knechts; de drie mannen waren in een druk gesprek met elkander verdiept en bemerkten er niets van, dat zij gevolgd werden door de pas aangenomen artiesten, die er trouwens zorg voor droegen, dat zij zich op de achtergrond hielden.

Na enige tijd sloegen Granville en zijn metgezellen een smalle zijstraat in en Raffles, Brand en Henderson bereikten deze straat juist bijtijds, om te kunnen zien dat de drie kerels verdwenen in een zeer oud, vervallen huis, waar een kleine kroeg was gevestigd.

Raffles prentte zich de ligging van het oude huis goed in het geheugen en daarop aanvaardden de drie mannen de terugweg.

Zij begaven zich vroeg ter ruste, want er zou de volgende dag waarschijnlijk heel wat te doen zijn.

De volgende ochtend was Raffles zeer vroeg op, om zijn plannen ten uitvoer te leggen.

Hij wekte Brand en gaf de jonge man zijn instructies.

Daarop kleedde hij zich aan, verliet het wagendorp en sloeg de weg naar Parijs in.

Even voorbij de Porte de Bagnolet nam hij een auto en liet zich naar de Rue Lepic brengen.

Daar zond hij de chauffeur weg, trad het huis binnen, na de deur met zijn sleutel te hebben geopend en veranderde zijn uiterlijk dermate dat hij niet herkend zou worden door leden van de

bende, in geval die het huis van de graaf soms mochten bespionneren.

Hij trok ook andere kleren aan en verliet het huis weer door een andere deur.

Het was bij half negen, toen hij opnieuw een auto aanriep en de chauffeur last gaf, hem naar de Ecole de Medecine te brengen.

Daar gekomen stapte hij uit en betaalde de man, om de rest van de weg te voet af te leggen.

Hij gaf zijn ogen goed de kost, maar hij kon niets verdachts bespeuren in de omtrek van het huis van graaf Bilancourt.

Hij schelde aan en even later werd de deur geopend door dezelfde maître d'hotel met zijn spierwit haar, die hij reeds bij een vroegere gelegenheid gezien had.

Germain, zo was de naam van de trouwe bediende, keek de bezoeker verwonderd aan en vroeg wat hij wenste.

— Is uw meester thuis? vroeg Raffles op zijn beurt.

— Ja, mijnheer de graaf staat echter op het punt, zijn gewone wandelrit in het bos te gaan doen en ik betwijfel of hij u zal kunnen ontvangen! Kunt u mij de boodschap niet mededelen?

— Onmogelijk, vriend! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zeg aan de graaf, dat iemand hem komt spreken over een hoogst belangrijke aangelegenheid. Kom, gij schijnt mij een man te zijn, die men wel wat kan toevertrouwen, zeg dus aan uw meester, dat men vannacht in dit huis wil inbreken en dat ik hem daaromtrent wil inlichten.

Germain uitte een kreet van schrik en opende dadelijk de deur verder voor de bezoeker, terwijl hij uitriep:

— Wees dan zo goed even plaats te nemen; ik zal mijnheer de graaf aanstonds gaan waarschuwen.

Hij bleef nauwelijks vijf minuten weg en riep reeds boven aan de trap:

— Wees zo goed mij te volgen, mijnheer, graaf Bilancourt wacht u!

Raffles sprong haastig de trap op en volgde de maître d'hotel naar het werkvertrek van de heer des huizes.

Germain schoof hem een stoel toe en zei:

— Mijnheer de graaf zal dadelijk tot uw diens tzijs!

Daarop vertrok hij en sloot de deur achter zich.

Raffles was alleen.

Hij keek om zich heen en constateerde, dat de graaf een man van smaak en edele liefhebberijen was; aan de wanden hingen rekken met zeer zeldzame wapens uit allerlei landen en tijdperken, afgewisseld met schilderijen van de meest beroemde meesters uit alle landen.

In een hoek stond een kast met een kostbare muntenverzameling, die dadelijk de aandacht van Raffles trok.

Hij stond van de stoel op, die Germain hem had toegeschoven en bekeek de prachtige verzameling met het oog van een kenner.

Toen drentelde hij langs de schoorsteen en bekeek de portretten, die daarop geplaatst waren.

Er was een fraaie foto bij van een dame van ongeveer dertig jaar, met een bekoorlijk, maar zwaarmoedig gelaat en grote droevige ogen.

Daar naast stond de foto van een knaapje van zeker niet ouder dan anderhalf, twee jaar, in zijn hemdje gekleed, met blote beentjes en armpjes.

— Zeker zijn vrouw en zijn kind! mompelde Raffles bij zich zelf. Het ventje lijkt erg op zijn moeder.

Plotseling bleef zijn blik gevestigd op een kleine vlek, stervormig, op de linkerbovenarm van het knaapje.

Hij nam de foto en trad er dicht mede naar het raam, om haar beter te kunnen bekijken.

— Dat is vreemd, mompelde hij. Dat is zeer vreemd, zeer toevallig... of...

Op dit oogenblik ging de deur open en graaf Bilancourt stond op de drempel en keek even verbaasd naar de man, die daar aan het raam zo aandachtig een fotografie stond te bekijken.

Raffles richtte zich op en zei :

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, mijnheer de graaf ! Deze foto van dit lieve kereltje trok mij bijzonder aan, zodat ik niet kon nalaten het wat van dichterbij te bekijken ! Nogmaals verschooning !

Hij liep haastig op de schoorsteenmantel toe en zette de foto weer op haar plaats.

— Verontschuldig u niet, mijnheer ! zei hij. Ik..... het doet mij genoegen, dat de beeltenis van mijn lieve jongen u belang inboezemde.

Als u het mij dan niet euvel duidt, graaf, dan vergeeft u mij misschien ook wel de vraag hoe oud uw zoontje thans is !

De graaf keek zij bezoeker verwonderd aan, maar hij antwoordde na enige aarzeling :

— Hij zou nu... negen jaar moeten zijn, mijnheer ! Maar mag ik u vragen.....

— Uw zoontje is dus overleden ? ging Raffles voort.

— Ik weet het niet, mijnheer ! barstte graaf Bilancourt eensklaps uit. Stel mij die vragen niet ! Kom ter zake, als ik verzoeken mag ! Mijn bediende zegt mij.....

— Dadelijk, mijnheer de graaf ! antwoordde Raffles, zonder zich van zijn stuk te laten brengen. Maar hoe vreemd en onbeschaamd het u ook moge toeschijnen..... ik wilde nog zo gaarne weten, wat er dan met uw zoontje geschied is, dat gij niet weet of het dood is of niet !

— Het is ons ontstolen, mijnheer ! antwoordde de graaf op doffe toon. Nu omstreeks zes jaar geleden !

— Had hij toen dat litteken nog ?

— Ja, hij kreeg het, toen hij met zijn armpje in een stalen spoor viel bij het spelen in de buurt van de stal. De spoor was waarschijnlijk van een rijlaars los geraakt. Maar waarom vraagt u me dit ? Martel mij niet langer en zeg mij, wat u tot mij voert !

De graaf, die zeer bleek was geworden, had zich in zijn stoel voor zijn schrijfbureau laten vallen en wees met een gebaar zijn bezoeker een andere stoel aan.

— Uw maître d'hotel moet het u met een enkel woord reeds hebben medegedeeld, graaf ! begon Raffles, er zal hedennacht een poging worden gedaan om in dit huis in te breken !

— Hoe weet u dat ?

— Ik heb het plan afgeluisterd !

— Wie zijt gij ?

— Ik maak deel uit van het personeel van het circus Bertini, dat op dit oogenblik zijn tenten heeft opgeslagen op het kermisterrein van Bagnolet !

— Wie zijn de inbrekers ?

— Een zekere Granville is de hoofdpersoon. Ik denk, dat hij zich door twee of drie anderen zal laten vergezellen.

— Hoe denken zij hier binnen te komen ?

— Zij willen een kleine, magere knaap eveneens lid van het gezelschap, door een nauw venster steken, dat geen man zou doorlaten en daarop moet hij de grendels van de achterdeur schuiven, waarnaast dat achtervenster gelegen is !

— Die jongen is dus hun medeplichtige ?

— Neen ! Hij kan er niet anders dan door bedreiging met de dood toe gedwongen worden !

— Hoe laat komen de schurken ?

— Ik vermoed om een uur of twee in de nacht ! De voorstelling moet eerst afgelopen zijn !

— En wat raadt gij mij te doen ? vroeg de graaf, die reeds een lade van zijn bureau had opengetrokken en er

een pakje bankbiljetten had uitgenomen.

— Ik zou u aanraden, graaf, voorlopig niet de politie te waarschuwen, want de schurken zijn buitengewoon wantrouwend en slim, en als u hier een vijftal agenten ontbiedt, om hen in hinderlaag te leggen, dan zullen de inbrekers dit aanstonds weten, want u kunt er zeker van zijn, dat uw huis de gehele dag zorgvuldig wordt bespied!

— Maar wat dan? Ik kan die bandieten toch niet rustig hier laten binndringen?

— Ik wilde u juist voorstellen hen dit wel te laten doen, graaf! hernam Raffles kalm. Maar stel mij en twee mijner vrienden slechts in de gelegenheid hen waardig te ontvangen, dan kunt u daarna nog altijd de politie laten komen! Dat is waar, zei hij glimlachend. Dat vergat ik; u hebt niet de minste reden mij te vertrouwen, want u kent mij in het geheel niet; misschien denkt u wel, dat ik u hier een valstrik kom spannen!

Graaf Bilancourt kleurde licht en stamelde:

— Ik verzeker u, mijnheer.....

Raffles maakte een afwerend gebaar en hernam:

— Denklijk zou ik in uw plaats juist hetzelfde gedacht hebben, graaf! Laat mij even nadenken wat ik er op kan vinden, om uw vertrouwen te winnen...

Hij dacht nog een ogenblik na, terwijl de graaf zenuwachtig met het pakje bankpapier speelde en ging toen voort terwijl hij opstond en de graaf strak aankeek:

— Misschien zult u mij voor een onbeschaamde indringer houden, die zich in uw zaken wil mengen, graaf, en toch staat, hetgeen ik u nu wil vragen, rechtstreeks in verband met de op uw huis beraamde aanslag. Ik wil u dwingen mij te vertrouwen!

— Ik begrijp u niet, mijnheer! hernam graaf Bilancourt. Gij spreekt in raadselen! Wat wilt u dan nog meer van mij weten?

— Hoe zag uw zoon er uit, toen hij verdween, onder welke omstandigheden had die verdwijning plaats, wat hebt u gedaan, om te trachten de knaap weer terug te krijgen?

In plaats van op deze vragen te antwoorden, sprong graaf Bilancourt op Raffles toe, greep hem bij de schouders, schudde hem ruw heen en weer en riep met hese, door aandoening haast verstikte stem:

— Pijnig mij niet langer! Ik bezweer u, wat weet gij van mijn jongen, wat weet gij van Robert? Kunt u mij inlichtingen omtrent hem geven? Leeft hij? Kan ik hem zien? Spreek, om hemelwil, spreek!

Raffles maakte de klauwende handen voorzichtig en langzaam van zijn schouders los en antwoordde:

— Ik verzoek u dringend graaf, geef niet zo toe aan uw aandoeningen, aan een hoop, die misschien niet in vervulling zal gaan! Als gij u reeds zo zwak toont bij de geringe mogelijkheid, dat uw zoon wellicht kan worden gevonden, hoe zal het dan zijn, als een bittere teleurstelling u wacht?

— U hebt gelijk, mijnheer! Ik vraag u verschoning, dat ik mij door mijn drift heb laten meeslepen! Gij ziet, ik ben nu weer kalm, zeg mij wat ge weet, of wat ge vermoedt?

— Luister, graaf, dan zal ik u mededelen wat ik dezer dagen ontdekt heb!

En nu deelde Raffles de graaf mee, wat hem in de laatste dagen wedervaren was, natuurlijk zonder hem zijn ware aard te verraden.

Toen Raffles zijn verhaal beëindigd had, bleef de graaf een ogenblik voor zich uitstaren en eensklaps brak hij in een krampachtig snikken uit en begroef het gelaat in beide handen.

HOOFDSTUK VII

DE INBRAAK

Hij sprong op en riep met bevende stem:

— Ik smEEK u mijnheer, breng mij dadelijk naar die lieden! Ik wil aanstonds die knaap zien, die gij Raoul noemt! Ik zal dadelijk last geven, dat men mijn snelste auto gereed maakt!

— Iets dergelijks had ik wel verwacht, zei Raffles glimlachend, ondanks zich zelf aangedaan door de smart en de daarop gevolgde zenuwachtige vreugde van graaf Bilancourt. En toch zou ik u dringend willen verzoeken, uw rechtmatig ongeduld nog enige uren te willen bedwingen! Als Raoul werkelijk uw zoon is, wat betekenen dan die paar uren meer, bij zulk een lange scheiding?

— Maar waarom, mijnheer? riep de graaf uit. Waarom zou ik niet dadelijk daarheen gaan en de jongen opeisen?

— Omdat gij daardoor de inbraak zoudt verhinderen! antwoordde Raffles kalm.

— Maar zij zullen de jongen mishandelen! riep graaf Bilancourt uit.

— Daar behoeft gij geen ogenblik vrees voor te koesteren, graaf, zei Raffles op stellige toon. Mijn beide makkers en ik zullen waken, dat beloof ik u en geen haar zal op het hoofd van de knaap gekrenkt worden, dat zweer ik u.

— Oh, ik dank u! riep graaf Bilancourt uit, terwijl hij de handen van zijn bezoeker greep en ze drukte, alsof hij ze wilde verbrijzelen. Ik vertrouw u en ik laat alles aan u over. Maar ik verzeker u, dat ik de minuten zal tellen, tot op het ogenblik, dat ik mijn Robert aan het hart zal kunnen drukken!

Raffles schudde zacht het hoofd en hernam vermanend:

— Neen graaf, dat moet gij niet doen! Gij zoudt anders de teleurstelling niet

kunnen dragen, als de knaap eens niet uw kind bleek te zijn!

— Ja, u hebt alweer gelijk, mijnheer! zei de graaf zuchtend. Welnu dan, ik zal hopen, dat zult gij mij toch niet willen beletten!

— Neen, graaf, dat zeker niet, zei Raffles, en dat zou trouwens vruchteloos zijn! Maar zeg mij nu nog slechts, Waar de knaap u ergens is ontstolen!

— Het geschiedde te Nice, mijnheer. Ik had daar een grote villa gehuurd en wij leefden zo gelukkig, mijn lieve vrouw en ik...! Op zekere dag keerde het kindermisje dodelijk verschrikt terug van de wandeling. Zij kon ternauwernood spreken. Met de kleine Robert had zij een wandeling langs de zeeboulevard gemaakt en in een plantsoen, waar zich een grote zandhoop bevond tot vermaak der kleintjes, had zij met een ander meisje plaats genomen op een bank, terwijl Robert op de zandhoop was gaan spelen. Toen zij tien minuten later naar de knaap omkeek, was hij verdwenen. Andere kinderen zeiden, dat er een man was gekomen, met wie de kleine jongen was meegegaan. En in plaats van dadelijk de politie te waarschuwen, legde het meisje de lange weg naar onze villa af! Natuurlijk liet ik dadelijk alles in het werk stellen om de knaap terug te vinden, vruchteloos evenwel. Ik besteedde er duizenden aan, het mocht niet baten!

— Dus, de man die het kind ontvoerde, heeft niet eens geweten, wie de ouders waren! riep Raffles uit. Nu begrijp ik ook, waarom Granville er niet voor terugschrikte de knaap te gebruiken voor een inbraak in het huis van... van de man, die wel eens zijn eigen vader kon zijn! Heb geduld tot vannacht

en u zult u zekerheid kunnen verschaffen!

— En, nu wilt u toch zeker wel deze weinige bankbiljetten uit mijn hand aannemen? Ik wil u niet beledigen, maar als artist..., neem het van mij aan!

— Behoudt uw geld, graaf! zei Raffles. Wat ik doe, zou ieder fatsoenlijk man in mijn plaats hebben gedaan; er steekt niets heldhaftigs of moedigs in! Laat ons om half twaalf ongeveer binnen door de tuindeur, de rest vinden wij wel!

En vóór graaf Bilancourt nog iets had kunnen zeggen, was Raffles heengegaan, de ander in een onbeschrijflijke toestand van opwinding en verlangen achterlatend.

... ..

De voorstelling was nog lang niet afgelopen, toen Raffles, Henderson en Brand zich reeds op weg bevonden naar de Boulevard Saint Germain.

In de loop van de dag had Raffles gelegenheid gehad Raoul geheel alleen te spreken, om hem in kennis te stellen van hetgeen hem die nacht stond te wachten.

De jongen, die in die weinige dagen reeds een innige genegenheid voor Raffles en zijn vrienden had opgevat, de knaap was zo weinig liefde gewend! luisterde aandachtig toe.

Hij scheen niet eens zeer verwonderd te zijn over hetgeen Raffles hem vertelde, wel te verstaan, zonder met een enkel woord gewag te maken van zijn vermoedens aangaande de verwantschap met de graaf.

En het dappere kereltje beloofde alles trouw te zullen doen, wat Raffles hem gelastte.

En zo begaven de drie mannen zich op weg, met de zekerheid, dat het drama spoedig zijn ontknopning tegemoet ging.

Het was juist half twaalf, toen Raffles het afgesproken teken gaf aan de tuindeur, die in een verlaten straat uitkwam.

Dadelijk werd deze deur geopend door Germain, die waarschijnlijk de wacht had gehouden en door zijn meester van alles op de hoogte was gebracht.

Hij bracht de drie mannen dadelijk naar de werkkamer van de graaf, waar zij thans niet alleen hem, maar ook de gravin aantroffen, die zeer bleek was.

Graaf Bilancourt trad Raffles tegemoet en stak hem en zijn makkers de hand toe.

— Luister mijnheer! begon hij. Ik wilde mijn vrouw er buiten laten, maar Germain en ik konden het geheim niet bewaren, zij heeft het als moeder op ons gelaat moeten lezen en nu weet zij alles en zij hoopt en verlangt met mij!

— Dan hoop ik van ganser harte, dat madame la comtesse niet vruchteloos zal hebben verlangd! zei Raffles op ernstige toon, terwijl hij een buiging voor haar maakte.

Daarop vervolgde hij, zich tot de graaf wendend:

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat hier in huis alles duister moet zijn en dat er niet het minste gerucht mag worden gemaakt! Bij de minste of geringste argwaan zouden de bandieten het op een lopen zetten!

— Dat begrijp ik, mijnheer! Wij voegen ons geheel naar uw instructies! Maar ik smEEK u, mij behulpzaam te laten zijn! Ik ben nu zeer rustig en ik ben zeer vaardig op de revolver!

— Daar stem ik in toe! Dan zullen wij onze posten langzamerhand gaan innemen. Beter te vroeg dan te laat!

Een uur later leek alles in het grote huis in diepe rust te zijn en alle lichten waren gedoofd.

Het was reeds over half twee, toen het scherp gehoor van Raffles buiten een licht gerucht waarnam.

Daarop werd het kleine raampje, niet ver van de achterdeur, geopend, dat ternauwernood een paar decimeter hoog en breed was en een zwak schijnsel drong naar binnen.

Toen verscheen de vorm van een hoofd door de opening en even later konden de drie mannen niets meer onderscheiden; Raoul wrong zich op dat ogenblik door de nauwe opening.

Niet zodra had hij zich geruisloos op de grond laten zakken, of hij greep het mes van de stoel, hetwelk hij daar volgens instructies van Raffles wist te zullen vinden en sneed er vlug het touw mede door, dat hem om het middel gebonden was.

Hij bleef het echter stevig met de linkerhand vasthouden, opdat de bandieten daarbuiten zouden geloven, dat hij er nog altijd aan vastgebonden was.

Nu sloop hij naar de deur en schoof voorzichtig de grendels terug, om tenslotte de sleutel in het slot om te draaien.

Toen ging de deur langzaam open.

Flauw waren de gedaanten van drie mannen te zien.

Maar reeds het volgend ogenblik waren zij binnen en ging de deur weer dicht.

Bijna tegelijkertijd draaide Raffles de schakelaar van het electrisch licht om en de gang, waarop de achterdeur uitkwam, was nu tot in alle hoeken en gaten verlicht!

De drie verraste bandieten uitten een kreet van schrik en wilden vluchten.

Maar dadelijk klonk het bevel:

— Handen op of wij schieten!

Een der schurken had echter de deur al bereikt en rukte haar open.

Maar voor hij buitenkwam, had Henderson hem in de kraag gegrepen en trok hem kalmpjes achteruit met evenveel gemak, alsof de kerel een konijn geweest ware, bij de staart uit zijn hol getrokken.

De anderen hadden begrepen, dat tegenstand niets zou baten en Raffles en Brand konden hen boeien, terwijl de graaf hen met zijn revolver in bedwang hield.

Granville wierp een blik vol haat op de knaap, die stil en zwijgend op enige afstand was blijven staan, maar hij zei geen woord.

— Zij zijn weerloos, graaf! Telefooneer nu om de politie, als u wilt! Maar eerst, gij begrijpt mij!

Graaf Bilancourt knikte en zocht met de blik de kleine Raoul.

Hij vloog op hem toe en stroopte snel zijn mouw op.

Hij bekeek het litteken aandachtig, keek de knaap diep in de ogen, die hem bleek en verwonderd aanzag en in een gesmoorde snik, terwijl hij de jongen in zijn armen knelde, klonk het:

— Mijn kind, mijn lieve jongen!

HOOFDSTUK VIII

HET NASPEL

Raffles drong de gelukkige vader weer zacht naar de deur en zei:

— Laat de gravin in uw geluk delen! Ik heb wat met deze lieden te bespreken, in afwachting van de politie! Over een kwartier kunt gij terugkeren!

Zodra de deur was dichtgevalen achter de graaf, die zijn arm om de tengere schoudera van de zo onverhoopt terug-

gevonden zoon had geslagen, trad Raffles op Granville toe, keek hem diep in de ogen en zei:

— Luister eens goed, man! Over een kwartier ben je officieel gearresteerd en ik geloof, dat de politie erg in haar schik zal zijn met die vangst! Maar eerst zult je zo vriendelijk zijn, mij te zeggen, waar de ingang van de cata-

comben is, die je bende als schuilplaats dienen!

— Ik weet niet wat je bedoelt! Ik ken geen catacomben!

— Niet? Dan weet je dus minder dan je vriend Dujardin, de chauffeur van graaf Bilancourt?

De schurk verschrok blijkbaar hevig, maar hij antwoordde niet en klemde de tanden op elkaar, vast besloten om niets te zeggen.

— Zo, je wilt dus niets loslaten? ging Raffles rustig voort. Nu, dan zal ik andere maatregelen moeten nemen!

Snel trad hij op de bandiet toe en doorzocht haastig en vlug zijn zakken, totdat hij een papiertje in de hand hield, waarop met rode inkt geschreven stond:

— Vannacht om half drie, bekende plaats.

— Ik tart je de plek te vinden, mijnheer de zogenaamde kunstenaar! Je hebt je rol goed gespeeld, mijnheer de detective!

— Merci! zei Raffles droogjes. Je wilt dus de plek niet noemen?

— Nooit!

— Dan zal ik je er toe moeten dwingen!

Met een enkele stap was Raffles bij de bandiet en keek hem nu recht in de pupillen van zijn ogen.

De bandiet trachtte die scherpe, doorborende blik te ontwijken, zijn ogen te sluiten, het was onmogelijk!

Hij gevoelde 'n onoverkomelijke loomheid over zich komen en hij moest naar de grote, strenge grijze ogen met hun metalen glans kijken!

Snel voelde hij zijn bewustzijn en zijn eigen wil uit zich wegzinken.

Vijf minuten gingen vol spanning voorbij en toen slaakte Raffles een diepe zucht van vermoeienis en tevens van zegepraal.

Het was hem gelukt; hij had Granville in een hypnotische slaap weten te brengen.

Hij trad weer tot dicht op de schurk toe en vroeg op zachte toon:

— Versta je mij?

— Ja! antwoordde de ander met een toonloze stem, en zich blijkbaar in het geheel niet bewust van zijn antwoord.

— Je kent de plaats van bijeenkomst?

— Ja!

— Breng er ons dan aanstonds heen.

Granville knikte bevestigend, zonder voor het overige zich te bewegen.

Raffles had zich intussen met de politie in verbinding gesteld en tien minuten later hield een auto voor het huis stil, waaruit een twaalfstal agenten te voorschijn kwamen, onder bevel van een inspecteur, Lebeau geheten.

Deze was niet weinig verbaasd, toen hij daar in de grote vestibule, waarheen de bandieten waren overgebracht, de gehele toedracht der zaak vernam, natuurlijk voor zover Raffles hem die goed vond mede te delen.

Graaf Bilancourt was eveneens teruggekeerd, thans zonder de jonge Robert, die zich bij zijn innig verheugde moeder bevond en hij vertelde Lebeau wat er met het gestolen kind geschied was.

Maar de verrassing van de inspecteur nam nog toe, toen hij daar midden in de grote vestibule de onbewegelijke gedaante zag van Granville, die wezenloos voor zich uitstaarde.

— Wat is er met die man? vroeg hij.

— Hij slaapt, mijnheer! antwoordde Raffles kalm. Ik ben zo vrij geweest hem te hypnotiseren, omdat hij ons niet de plek wilde aanwijzen, waar de bandieten bijeenkomen, zeer waarschijnlijk in gezelschap van een zekere Dr. Cox.

Lebeau keek Raffles met grote ogen aan en riep toen uit:

— Maar hoe weet u dit alles, en wie bent u toch, mijnheer?

— Een simpel circus-artist! antwoordde Raffles schouderophalend. Ik heb de toeleg van de schurk gisteravond heel toevallig afgeluisterd en toen ook vernomen, dat hij het zoontje van de graaf een jaar of zes geleden gestolen heeft en dat is alles.

— Maar die Dr. Cox dan?

— Daar spraken zij ook over, het moet een beruchte Engelse bandiet zijn, zei Raffles langs zijn neus weg. Maar als ik u een raad mag geven, mijnheer de inspecteur, dan moet gij u hier niet te lang meer ophouden, maar liever eens inzage nemen van die brieven, die ik uit de zak van dat heerschap gehaald heb! Gij zult hierin vermeld vinden, dat er vannacht om half drie een samenkomst is in de catacomben, ergens in Bagnolet.

— Dan moeten wij ons zeker haasten! riep Lebeau vol dienstijver uit. Het is bijna kwart over twee!

Aanstands werd alles in gereedheid gebracht en de twee medeplichtigen van Granville werden weggeleid door een paar andere agenten, die ter versterking waren aangerukt.

Graaf Bilancourt had Raffles terzijde genomen, drukte hem met kracht de hand en zei geroerd:

— Mijn waarde vriend, het grootste geluk dat mij ooit kon wedervaren, heb ik aan u te danken! Wilt u mij werkelijk niet in de gelegenheid stellen, u daarvoor een beloning te schenken?

— Neen graaf! antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik kan mij geen groter beloning denken dan dat ik een goede daad heb kunnen verrichten. Dat maakt veel goed!

En vóór de graaf nog iets had kunnen zeggen, was Raffles weggesneld en de anderen achterna gegaan, die reeds in de auto hadden plaats genomen.

Raffles ging recht tegenover Granville zitten, die de inspecteur naast zich had, en vroeg toen met zachte stem:

— Waarheen moeten wij ons het eerst begeven?

— Naar Bagnolet!

— Waar is de ingang naar de catacomben?

— In een klein oud huis in de Rue de Feu, een zijstraat van de Rue de Paris.

— Wacht, dat zal het wijnhuis zijn, waarin ik de kerel gister met zijn twee medeplichtigen heb zien binnengaan! bromde Raffles in zichzelf.

Daarop verhief hij zijn stem en beval:

— Rijdt naar Bagnolet, chauffeur, en volg de Rue de Paris, tot even voor de Rue de Feu. Gebruik, eenmaal in de voorstad zijnde, zo min mogelijk en liever in het geheel niet de hoorn, want het is van belang, dat de schurken onze nadering niet bemerken.

Het was kwart voor drie, toen zij de Porte de Bagnolet doorreed en een kwartier later stond de grote wagen stil tien meter voor de Rue de Feu.

— Vraag hem nu eens, hoe wij daarbinnen moeten komen, mijnheer, als ik u verzoeken mag! zei Lebeau.

Raffles bracht de vraag aan de gehyptiseerde Granville over, en dadelijk kwam het antwoord op dezelfde eigenaardige vlakke toon van zoeven:

— Op de binnenplaats is een deur, die toegang geeft tot een brede gang. De twee laatste plavuizen daarvan vormen een soort luik, hetwelk men kan oplichten, door aan de ring te trekken, die dicht bij de kraan van de waterleiding in de muur zit.

— Maar zijn er geen wachtposten? vroeg Raffles verder.

— De waard zit achter de toonbank en men moet een wachtwoord noemen. Dan trekt hij aan een touw, waardoor een grendel wordt teruggeschoven van de deur van de binnenplaats; hij moet het touw zolang vasthouden, tot degene die de deur gepasseerd is, op een elektrische knop druk, die naast zijn toonbank uitkomt, want anders zou de grendel, door een sterke veer bewogen, weer op zijn plaats schuiven.

— Wat is het wachtwoord voor vannacht?

— Dood aan John Raffles!

De Grote Onbekende meesmulde iets, dat niemand verstond en vroeg tenslotte:

— Er is natuurlijk een tweede uitgang in geval van een overval?

— Er zijn er verscheidene! Maar men moet de weg kennen! Men moet een ge-

boren Parijzenaar zijn, anders verdwaalt men er en wie eenmaal verdwaalt in de catacomben, die is verloren!

— Beschrijf mij de weg van het luik af verder! beval Raffles.

— Een stenen trap van twintig treden af, die uitkomt in een grote kelder. Daar staat een wijnrek, dat gemakkelijk verplaatsbaar is, want het is op kleine wielen geplaatst. Men heeft niets anders te doen dan het terzijde te trekken en dan maakt men de opening vrij tot een onderaards hol, waarop verscheidene gangen uitkomen. Door een van die gangen vloeit een riool; die gang moet men volgen en ongeveer honderd meter verder bereikt men een tweede hol, waar de bijeenkomst plaats heeft, en waarop eveneens verscheidene tunnels uitlopen.

— Dan weten wij genoeg!

De agenten stegen nu allen uit en Granville werd stevig geboeid, waarop Raffles hem snel wakker maakte.

De bandiet wreef zich suf de ogen, keek om zich heen, maar voor hij tot het besef kwam wat hij gedaan had, was de auto reeds met hem weggereden, om hem even te gaan afleveren op het dichtst bijzijnde politiebureau.

Vandaar keerde de auto met 4 man terug; de enigen die er te missen waren en toen kon de jacht beginnen.

Voorzichtig sloop de kleine troep de Rue du Feu in en op een tiental meters vóór het wijnhuis zei Raffles op fluisterende toon tot de inspecteur:

— Met mijn beide vrienden zal ik vooruit gaan en de waard onschadelijk maken. Zodra dat gebeurd is, zal ik u wenken!

— Goed! antwoordde Lebeau met gedempte stem, die daarop aan zijn mannen de nodige instructies gaf.

Raffles, Henderson en Brand, die nog altijd hun eenvoudige, versleten kleren droegen, slenterden verder, duwden de deur van het wijnhuis open en traden binnen.

In de galagkamer zat een vijftal mannen, en achter de toonbank leunde een kerel met een gemene tronie en de kop van een nijldige bulldog.

Hij keek verbaasd en wantrouwend op, bij het zien van de drie vreemdelingen en dadelijk klonk het fluisterend over zijn lippen:

— Het wachtwoord!

Nu wilde het ongeluk, dat Henderson zoeven volstrekt niet gehoord had wat Granville antwoordde op de vraag van Raffles en zo was zijn repliek even onverwacht als krachtig; hij stak eenvoudig zijn reusachtige arm over de toonbank en trok toen in een wip de waard over het zink van zijn toonbank heen, die woedend met zijn benen spartelde, terwijl links en rechts glazen en flessen met luid gerinkel op de vloer vielen.

— Ik weet niet of dit het goede wachtwoord is, vriend, maar je moet het er maar mee doen, riep Henderson, en tegelijkertijd kwakte hij de bandiet in een hoek van de gelagkamer, waar hij als een hoop vodden bleef liggen.

De andere kerels waren door dit optreden zo verrast, dat zij nog niet eens goed begrepen wat er gebeurd was, toen zij reeds de revolvers van Raffles en Brand op zich gevestigd zagen.

Brand was naar de deur gesnel en wenkte de agenten, die aanstonds kwamen toelopen en zich van de vijf bezoekers meester maakten, die echter bezwoeren, dat zij volkomen onschuldig waren en niet begrepen wat men van hen wilde.

Zij werden echter zwaar geboeid weggeleid en daarop zocht Raffles het grendeltouw achter de toonbank, trok het met kracht naar zich toe en maakte het vast aan een knop van het venster-raam.

Daarop snelden allen door de achterdeur de binnenplaats over en konden nu gemakkelijk de enige deur, die zich daar bevond, openen.

Het luik achter in de gang werd geopend, men daalde naar de kelder af, waar het wijnrek ter zijde werd geschoven, ging door de opening en volgde nu zo voorzichtig mogelijk een der negen gangen, die van het riool.

Tien minuten later stonden de agenten en de drie Engelsen stil voor een zware, met ijzer beslagen deur, die waarschijnlijk alleen van binnen geopend kon worden.

Raffles bracht zijn mond bij het oor van de inspecteur en fluisterde:

— Ik heb twee revolvers in mijn zak, ik zal er een door het slot heen leeg schieten en dan zal de sluiting wel vernield zijn, waarop mijn vriend de reus het overige zal doen; een ander middel is er niet, tenminste als wij hen willen verrassen.

De inspecteur knikte; Raffles trok zijn revolver en zeer snel achter elkan- der knalden de zes schoten.

Daarop wierp Henderson zich met al zijn gewicht, honderdvijftig kilo, zoals hij altijd vol trots placht te zeggen, tegen de post van de deur, die met geweldig gekraak openvloog.

De agenten stormden naar binnen, maar zij stonden in een pikdonkere ruimte, want de bandieten hadden dadelijk, na het vallen der schoten het licht uitgedraaid.

Maar Raffles en Brand lieten onmiddellijk hun krachtige elektrische zaklan- taarns werken en bij dat licht begon een hevig gevecht, want de bandieten wa-

ren niet van plan zich zonder slag of stoot over te geven.

Henderson verrichte wonderen!

Hij had op zijn weg een zware tafel aangetroffen, het meubel ondersteboven geworpen, en er een der poten afgebroken, welke hij nu bij wijze van knots om zich heen zwaaide en op de koppen der bandieten liet neerbeuken.

Een der agenten had de schakelaar van het electrisch licht weten te vinden en nu duurde het niet lang of de strijd was in hun voordeel beslist.

Een achttal bandieten hadden in het stof moeten bijten en zestien anderen waren zwaargewond, waarvan er twaalf alleen op rekening van Henderson kwamen.

Maar vruchteloos zag Raffles rond naar Dr. Cox!

Hij was verdwenen, en toch wist Raffles heel zeker, dat hij de stem van zijn doodsvijand gehoord had.

Waarschijnlijk had hij door een der zijgangen kunnen vluchten!...

... ..

Veertien dagen later vonden beamb- ten van de stadsreiniging in een verla- ten gang een geraamte, waaraan hier en daar nog stukken vlees waren overge- bleven...

Bij hun komst vluchtte een waar le- ger ratten van hun vreselijke maaltijd weg... en de politie geloofde, dat zij hier alles had gevonden wat er van Dr. Cox was overgebleven...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een Sensationele Bokswedstrijd

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van « Goudhaar ».
 29. — « Goudhaar ».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Misluke Samenwerking.
 58. — De Kool des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.
 64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose.
 68. — De Lokstem van het Goud.
 69. — Het Geheim van de Boekenkist.
 70. — Het Revolutie Complot.
 71. — Het Verlaten Huis.
 72. — Het Spel met de Dood.
 73. — Het Verstoorde Feest.
 74. — Russisch Goud.
 75. — Een Moderne Robinson.
 76. — De Moord in Fenchurch Street.
 77. — Het Vioolwonder.
 78. — De Raadselachtige Moord.
 79. — Een Avontuur in China.
 80. — De Verborgene Schat.
 81. — De Chinese Schatkamer.
 82. — De Bende van de Gouden Ster.
 83. — Sensatie in de Opera.
 84. — De Folterkelder.
 85. — De Bedrieger bedrogen.
 86. — De Geheimen van Parijs.
 87. — Speelzucht en Misdad.
 88. — De Diamanten Spin.
 89. — Een duivelse Uitvinding.
 90. — Parijse auto bandieten.
 91. — Het Trio Desmond.
- IN VOORBEREIDING :**
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
 93. — Als het Goud lokt.
 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.

